

MENEER IS OP JACHT

naar

Monsieur chasse

door Georges Feydeau

Vertaling en bewerking:

Hedwig COOREMANS

't Serclaesstraat 11

1740 TERNAT

02/582.09.48

hedwig.cooremans@skynet.be

Personen

3 dames, 5 heren.

- * Julie DUCHOTEL: trouwe echtgenote van Duchotel. Lichtgelovig. Opvliegend als het moet.
- * Gustave MORICET: beste vriend van Duchotel. Hopeloos verliefd op Julie. Dokter van beroep.
- * Justinien DUCHOTEL: advocaat, echtgenoot van Julie. Rustig en bezadigd, eerder een koele kikker. Maar stille waters, weet u wel... Aartsleugenaar!
- * Dorothée DUCHOTEL: het nichtje van Duchotel. Vooraan in de twintig. De eeuwige studente. Levensgenieter. Goedlachs en prettig in de omgang, maar eerlijkheid is niet haar sterkste kant. Ze loopt gekleed als een jongen, maar toch is er die onmiskenbare vrouwelijke touche.
- * GRAVIN DE LATOUR: gravin op haar retour. Ze is noodgedwongen conciërge geworden.
- * CASSAGNE: klein, zenuwachtig ventje.
- * BRIDOIS: commissaris van politie. Spreekt in administratieve taal.
- * AGENT 1.
- * AGENT 2.

Suggesties voor kledij.

- Gebruik pasteltinten: geen heldere hoofdkleuren, maar combinaties zoals indigo, lila, mauve, zalm, bronsgroen, tarwegeel, licht bordeaux, beige, gebroken wit... Het is pure sfeer.
- Geen zwarte of grijze tinten voor de heren, zelfs niet voor de commissaris, Cassagne of gravin Latour. De agenten liever in het blauw dan in het zwart.

Tijdskeuze: vanaf 1926, de periode van de charleston. Kledij en muziek zijn aangepast.

Tijd: begin november.

Bedrijf 1: valavond. Het wordt donker en het regent buiten.

Bedrijf 2: een mooie, heldere nacht, later op dezelfde dag.

Bedrijf 3: de volgende dag: voormiddag.

NOOT. Replieken tussen { ... } zijn voor het publiek bestemd.

D e c o r s

Bedrijven 1 + 3.

Een eerder sober interieur in een herenwoning. Lang geleden ooit eens geverfd en behangen.

Achteraan is de deur naar de hall. Naast de deur staat een paraplubak met o.a. de wandelstok van Moricet. Aan de andere zijde van de deur: een zuil waarop een mand met bloemen staat.

Links vooraan: een kast met o.a. een paar boeken. Op de kast een kaarsenhouder. Een doos met lucifers. Links: een deur met dubbel raam in geschelpt matglas die toegang geeft tot het salon.

Rechts vooraan: een secretaire waarvan één poot ontbreekt die vervangen werd door een stapeltje boeken. Schrijfgerief, enz... in het meubel, evenals een aantal boeken. Rechts: symmetrisch met de andere deur en van dezelfde stijl: de deur naar de slaapvertrekken.

In het midden van de scène staat een ovalen tafel met tafellaken en versiering. Aan de zijkanten en achter: drie stoelen van dezelfde stijl als de tafel. Op de tafel ligt ook de hoed van Moricet.

Een fauteuil. Een poef. Een vierde stoel.

Bedrijf 2.

Het flatje van Moricet. Zeer gezellig ingericht en fijn gemeubileerd. Alles is netjes onderhouden.

Achteraan: een verhoogd plateau met centraal een alkoof die zowat twee derden van de lengte van de achterste wand beslaat en een overloop van links naar rechts. In de alkoof, het bed van Moricet, netjes opgemaakt en opengeslagen. Het hoofdeind van het bed bevindt zich links. Vóór het bed een nachtkastje. Eronder, een paar pantoffels, perfect naast mekaar geplaatst. Op het nachtkastje een kaarshouder en lucifers. Onder het bed een po (niet te zien vanuit de zaal). Een tapijt naast het bed. Een stoel achteraan. Een staande kapstok rechts met een peignoir. Onder de kapstok: een dokterstas. Fluwelen gordijnen om de alkoof af te sluiten.

In de alkoof, achterste wand, een dubbele glazen deur. Gordijnen van dezelfde kleur en kwaliteit als de andere. De deur kan open en dicht, maar dat is niet nodig, want ze wordt nooit gebruikt. Door deze deur zien we een balkon dat in feite over de hele achterzijde van het huis doorloopt.

Rechts van de alkoof: een raam dat kan geopend worden. Gordijnen van dezelfde stof.

Links achter, op de overloop: de ingang deur. Ze draait open langs binnen. Langs daar komt men terecht in het trappenhuis van het gebouw. Rechts, symmetrisch met de ingang deur, een deur die naar buiten opendraait en toegang geeft tot een klein, donker rommelkamertje. Het is belangrijk om om weten dat men het rommelkamertje betreedt via een trapje naar beneden.

Via een trap van twee, maximaal drie treden, centraal gelegen, betreedt men de leefruimte. Van deze trap is de onderste trede breder dan de bovenste en aan de kanten is hij mooi afgerond. Een loper bedekt de trap.

Voor de veiligheid en de gezelligheid zijn er symmetrisch, links en rechts bij de deuren, tussen de overloop en de leefruimte twee korte, houten balustrades aangebracht.

Links, een lage kast, een kleine lampenkap, een rij boeken tussen boekensteunen. Vóór deze kast een gezellige tweezit met veel kussens, waarvan de rug naar de kast is gedraaid. Bij de kast een grote, ronde belknop.

Midden, eerder iets naar rechts achter: een kleine, gedekte tafel met twee couverts. Twee stoelen.

Rechts, niet helemaal vooraan: de deur naar het keukentje/badkamertje.

NOOT: Wanneer het doek opengaet zijn de gordijnen van de alkoof open en valt maanlicht door beide ramen. Er branden twee kaarsen in hun kaarshouders. De lampenkap is aangestoken. Alle deuren en ramen zijn dicht.

Benadruk de soberheid van het eerste en de gezelligheid van het tweede decor.

* * * * *

Bedrijf 1

Julie loopt links op, op de hielen gezeten door Moricet, die een doos patronen in de hand houdt. Julie draagt een groot pak waarin onder een laken het nieuwe jachtkostuum van Duchotel zit.

MORI: Julie!

JULIE: Nee!

Ze vlucht naar één kant van de tafel. Moricet probeert bij haar te geraken, maar ze geeft hem de kans niet. (Spelletje rond de tafel lopen) Intussen...

MORI: Julie, alsjeblieft!

JULIE: Nee, zeg ik! Nee!

MORI: Eén enkel keertje!

JULIE: Nee!

MORI: *(Stopt met het gerén)* Fijn, hoor! Het is gewoon een kleine blijk van waardering die ik je vraag. Meer niet.

JULIE: Gewoon een kleine blijk van waardering? Pf, ik ken je.

MORI: Je kent me helemaal niet...

Hij gaat mokkend tegen de tafel leunen en kruist de armen. Julie drapeert het pak netjes op de zetel. Intussen...

MORI: Ik vraag toch geen onmogelijke dingen? Gewoon iets heel natuurlijk. Je man gaat straks op jacht. Ik ben zijn beste vriend. Omdat je niet alleen zou zijn, vraag ik je -heel gewoon- of ik de avond met jou mag doorbrengen.

JULIE: Ja! Heel gewoon tot morgenvroeg!

MORI: Nee, nee en nee! Morgenvroeg moet ik er vroeg uit. Ik heb te doen.

JULIE: *(Lacht)* Dat zal wel!

MORI: Julie, waarom vertrouw je me niet?

JULIE: Omdat ik je niet vertrouw en omdat ik een goede reputatie heb die ik in ere moet houden. Wat zouden de mensen zeggen als ze wisten...

MORI: Ach, jij ziet die dingen veel te eng. Alsof een vrouw haar gevoelens niet mag tonen...

JULIE: Ja, dat is precies wat jullie mannen willen. En dat we nog wat anders tonen ook.

MORI: M'enfin, Julie, je overdrijft! Het is de natuurlijke functie van de vrouw. Dergelijke spontaneïteit mag je niet tegenwerken.

JULIE: En zo is er voor alles een uitleg.

MORI: (*Zucht. Korte pauze*) Heb ik niet horen vertellen dat jij familie hebt op de buiten?

JULIE: Ja, mijn meter. Waarom?

MORI: Wel, als je man te lang wegblijft van zijn jacht, ga dan misschien eens bij je meter langs.

JULIE: En onderweg neem ik een andere route die recht naar het optrekje van de genaamde Gustave Moricet leidt.

MORI: Oh, Julie! Als dat zou kunnen!

JULIE: Zie je me daar al zitten in jouw appartementje?

MORI: En of!

JULIE: Dat zou je wel willen, hè?.

MORI: Ja! Dat zou ik écht willen! Het is niet eens ver van hier. Als je wil...

JULIE: Ik wil niet: punt, uit!

MORI: Waarom heb je me dan toevertrouwd... Let wel, ik heb mijn mond hermetisch gesloten gehouden tegenover je man. Dat moet ik mezelf aangeven. En jij ook. Waarom heb je me dan toevertrouwd dat jullie véél dichterbij zouden wonen als ik precies dát flatje zou huren? Ik heb hemel en aarde bewogen om het te krijgen.

JULIE: Ik kan me niet herinneren dat ik dat heb gezegd.

MORI: Ik wel. Tenminste, dat heb ik duidelijk uit je woorden kunnen opmaken.

JULIE: Het verdraaien van iemands woorden ligt je blijkbaar goed.

MORI: Weet je welk jouw probleem is, Julie?

JULIE: Ik ben benieuwd.

MORI: Jij hebt niet het minste gevoel voor nuancering.

JULIE: (*Lacht*) Ach, Gustave... (*Ernstig*) Laten we het er dan niet meer over hebben. Goed?

MORI: Goed! We hebben het er niet meer over. (*Gaat zitten*) Ik beklag me maar één ding: dat ik erover begonnen ben.

Julie heeft intussen een patroongordel uit de kast gehaald.

JULIE: Geef je 't op?

MORI: Ik geef het op.

JULIE: Goed, dan kun je de patroongordel van mijn man bijvullen.

Ze legt de patroongordel op tafel en begint de speldjes weg te nemen om het pak met het kostuum open te maken.

MORI: *(Recht. Krijgt het op de zenuwen)* Wel, dat ben ik niet langer meer van plan. Ik heb er genoeg van om als een idioot patronen te vullen en in de gordel van je man te steken. Voilà! *(Klapt de doos met patronen hard op tafel)* Je hebt me zonet de ogen geopend en het

doet me genoeg dat je je voor mij in je blootje hebt gezet.

JULIE: Ik heb wát?

MORI: *(Herpakt zich)* Ik bedoel: dat je je bloot hebt gegeven. Figuurlijk.

JULIE: Gelukkig! *(Neemt plaats aan tafel en begint de patronengordel te vullen)*

MORI: *(Met een zucht)* {Jammer genoeg!}

Duchotel achter op met een open jachtgeweer dat hij van plan is schoon te maken. Hij gaat aan tafel zitten en bekijkt Moricet.

DUCH: Wat sta jij daar te doen?

MORI: Niets.

DUCH: Ga dan zitten. *(Moricet gaat zitten)* En, kinderen? Alles in orde?

MORI: Absoluut niet.

DUCH: Ah? En wat scheelt er?

MORI: Alles.

JULIE: Maar nee, niets.

MORI: Spreek voor jezelf. Voor iemand met een onstuimig karakter zoals het mijne... Alle moeite...

DUCH: Doe het rustig aan, jandorie. Het is toch geen wedstrijd.

MORI: Het heeft niets met een wedstrijd te maken.

DUCH: Ik zei het nog tegen mezelf: hij heeft mijn vrouw. Ze kunnen het best zonder mij. *(Bekijkt een patroon)* Dat lijkt me in orde.

MORI: Die is goed.

DUCH: Je moet je voor zo'n futiliteiten toch niet zitten enerveren? Kijk naar mij met mijn geweer. Zit ik mij te enerveren? En toch krijg ik het niet helemaal schoon.

MORI: Dat komt omdat je niet weet hoe je de zaak moet aanpakken.

DUCH: En jij weet dat wel?

MORI: Tch!

DUCH: Hoe zou jij het dan schoonmaken?

MORI: Ik bracht het naar de wapenhandelaar.

DUCH: Da's natuurlijk de gemakkelijkste oplossing.

MORI: Waarom gemakkelijk maken als moeilijk ook gaat.

JULIE: Zo. Die is klaar. 32 patronen. (*Ze staat op en legt de patronengordel op de kast*)

DUCH: Dank je: Allebei.

MORI: Hoe kun je dolzijn op jagen?

JULIE: Goede vraag!

MORI: Dieren zien lijden... Ik kan zelfs geen mens zien lijden, laat staan een dier.

DUCH: Dat is de dokter die spreekt.

MORI: En het is natuurlijk bij je vriend Cassagne dat jij die slachtpartijen aanricht.

DUCH: Zoals steeds.

MORI: En die vriend Cassagne, kan die nooit eens tot hier komen?

JULIE: Da's wel waar, hè schat.

Julie neemt een kluwen wol dat ze op een bol gaat winden. Ze gaat ermee naar Moricet en zegt:

JULIE: Armen open.

Moricet gehoorzaamt. Julie brengt de wol aan tussen zijn polsen. Dan gaat ze zitten en begint ze de draad op te winden. Nu zit Moricet links van de tafel, Duchotel in het midden en Julie rechts. De conversatie gaat intussen gewoon verder.

DUCH: Och, weet je, die zit daar goed op de boerenbuiten.

MORI: Ja, misschien kan hij zijn huwelijksperikelen daar perfect verdringen.

DUCH: Och, huwelijksperikelen is een groot woord. Hij heeft zijn vrouw laten zitten, meer niet.

MORI: Waarschijnlijk omdat ze hem bedriegt.

DUCH: Wat weet jij daarvan?

MORI: Gewoonlijk is het toch zo?

DUCH: Gewoonlijk...

MORI: Let wel, ik verwijt de dame in kwestie niets. Iedereen heeft zijn tekortkomingen. Maar een vrouw die zichzelf respecteert (*Duidelijk in Julie's richting*) die neemt minstens 1 minnaar.

DUCH: Waarom zeg je 'minstens één minnaar'? Wil je misschien insinueren dat ze meer dan één minnaar heeft?

MORI: Ik heb niet gezegd 'minstens één minnaar'. Ik zei 'minstens 1 minnaar' in de zin van 'tenminste een minnaar'. Subtiel verschil.

DUCH: Ik vrees dat ik je niet kan volgen.

MORI: Geeft niet.

DUCH: Je hebt hoe dan ook gezegd dat ze een minnaar heeft. Wat weet jij daarvan?

JULIE: Ja, wat weet jij daarvan?

DUCH: Heeft hij het misschien aan jouw neus gehangen? Dat zou me sterk verwonderen. De echtgenoot is altijd de laatste die op de hoogte wordt gebracht. Vermoedens ja, maar geen bewijzen. (*Alsof hij het prettig vindt*) En die brave Cassagne is razend, precies omdat hij er geen heeft. Als hij bewijzen had, zou hij de scheiding kunnen aanvragen. Maar vermits hij er geen heeft, is wederzijdse toestemming noodzakelijk. En aangezien zijn vrouw gekant is tegen een echtscheiding...

JULIE: Ze heeft gelijk.

DUCH: Ze zou financieel zelfs de dupe zijn. (*Windt zich op*) Ach verdorie, ik ga je raad volgen Moricet, en mijn geweer volgende keer naar de wapenhandelaar brengen. Ik ga nu alles klaarleggen. Tot straks. (*Af*)

Stilte. Julie rolt de draad verder op zonder Moricet te bekijken. Die zucht en laat de armen zakken.

JULIE: (*Zonder te kijken*) Handen omhoog!

MORI: (*Gehoorzaamt*) Met mij zou het niet pakken. Ik ken dat soort mannen! Voddenventen noem ik ze. Van het soort waar een vrouw mee doet wat ze wil.

JULIE: (*Hij laat de armen opnieuw zakken*) Handen omhoog!

Moricet gehoorzaamt opnieuw heel gedwee. Stilte. Julie doet verder. Moricet verveelt zich.

NOOT: *de hele volgende scène wordt door Moricet met overtuiging en met de nodige ernst gebracht. Daarin zal de kracht van het komische schuilen.*

MORI: Eén keer... twee keer... drie keer... Verkocht? (*Geen reactie*) Nee? Echt niet?... (*Nog steeds geen reactie*) (*Ferm*) Goed dan, als je nu nog één keer durft zeggen dat je van me houdt... En dat heb je gezegd, geef het maar toe! (*Heel wat minder ferm*) Of niet? (*Pauze*) Denk aan je parkiet. 't Sukkeltje was net gestorven. In je armen, bij wijze van spreken. (*Hij legt het kluwen wol op tafel en neemt haar bij de hand. Zij legt de bol wol op tafel en laat zich gewillig naar de poef leiden*) Ik heb het lijkje op de poef gelegd, (*Doet alsof*) weet je nog? (*Ze knielen links en rechts van de poef*) En daar zaten we dan, met ons drietjes. Jij, de overledene en ik. (*Diepe zucht van Julie*) En je man die was er natuurlijk weer niet. Daar hoeft je nooit op te rekenen als het over serieuze dingen gaat. En jij begon te huilen, weet je nog, Julie? Mens, wat heb je toen gehuild! Om 't arme, lieve beestje. 't Was een echte stort-

vloed. Ja... (*Zucht*) En wie heeft je toen uit menslievendheid getroost? Puur uit menslievendheid! Mijn hemd was gewoon doorweekt. En ik weekte met je door... eh... ik roerde met je mee... Ik bedoel, ik was ook ontroerd. Want ik huilde ook, weet je nog, Julie? Ik huilde samen met jou, zodat onze tranen zich als het ware vermengden. En toen, Julie, toen heb jij je hart laten spreken. En een hart liegt nooit, dat weet je zo goed als ik. Je zei, terwijl je me diep in de ogen keek: "Ik hou van jou". Echt waar, dat zei je. En toen ben ik gek geworden. Permanent gek. Ik ben het nog, dat weet je, aangezien het permanent is. (*Giftig*) En toen, op dat uiterst delicate ogenblik, kwam je man zonder blikken of blozen deze kamer binnen gestampt. (*Hij staat recht, gaat opnieuw op de stoel zitten en brengt de streng wol tussen zijn polsen aan. Julie volgt en gaat eveneens zitten*) Ik had nog net de tijd om hem op de tafel te leggen, de sukkel. Niet je man, de parkiet. Gelukkig heeft hij niet gemerkt dat het doornat was. Mijn hemd, niet het lijkje van de parkiet.

JULIE: (*Die intussen verder doet met het oprollen van de wol. Diepe zucht*) Wat zegt een mens al niet, Gustave, als hij diep in de rouw is...

MORI: Maar je was eerlijk, Julie. Ik zweer dat je eerlijk was. Trouwens, wanneer een vrouw niet meer weet wat ze zegt, dan zegt ze echt wat ze denkt. (*Korte pauze*) Duurt het nog lang met die wol?

JULIE: Als ik het al gezegd heb, blijven die vier woorden dan gelden tot in de eeuwigheid? Het waren niet meer dan woorden die me door mijn verdriet te binnen schoten. Waarschijnlijk heb jij alleen begrepen wat je graag begreep.

Julie staat recht, gaat naar Moricet, neemt de wol en legt alles op tafel. Moricet blijft zijn armen in een hoek van 90° houden, alsof de wol er nog is.

MORI: Ik heb begrepen wat elke man begrijpt wanneer een vrouw zegt: "Ik hou van jou". Het is doodgemakkelijk om deze vier woorden uit te spreken, maar het is veel moeilijker om hun waarde te bewijzen. Wel, ik ben bereid om dat te doen. En ik daag je uit om hetzelfde te doen. Maar dat durf je niet, hè?

JULIE: Net zoals jij je armen niet durft laten hangen.

Moricet laat de armen hangen, staat er bedremmeld bij en stopt ze in zijn broekzakken.

JULIE: Ik blijf bij mijn standpunt. Weet je Gustave, misschien meende ik wel wat ik zei. Ik bevestig het niet, maar ik ontken het evenmin.

MORI: (*Recht*) Je meende het inderdaad, Julie. Echt waar.

JULIE: Waarom zou mijn hart geen voorkeur mogen hebben?

MORI: Je zegt het zelf: waarom niet?

JULIE: Tenslotte ben jij best aangenaam gezelschap. Je bent alleszins uit beter hout gesneden dan de meeste mannen die ik ken.

MORI: Voilà!

JULIE: Je bent galant, je schrijft mooie verzen. Dat zijn toch kwaliteiten voor een dokter? En vrouwen, dat weet je, hebben een gevoelige snaar die begint te trillen als ze poëzie horen.

MORI: Oh, Julie, wat ben je geweldig. Heb je mijn laatste bundel al gelezen: “Tranen uit het hart”?

JULIE: Nog niet. Mijn man heeft hem. (*Andere toon*) Vind je het dan verwonderlijk dat jij in mijn gedachten een speciale plaats inneemt? En ook in mijn hart? Maar als de vrouw vrij over haar hart mag beschikken, dan mag de echtgenote dat niet, want haar hart behoort haar man toe.

MORI: (*Met sardonische lach*) Ha, haar man!

JULIE: Spreek geen kwaad over Justinien. Hij is je vriend.

MORI: Natuurlijk is hij mijn vriend. Hij is zelfs meer waard dan jij, want hij vertrouwt me tenminste. Jij niet.

JULIE: Is zijn vriendschap je zoveel waard dat je er geen graten in ziet als ik hem zou bedriegen?

MORI: Dat hangt af... van het standpunt dat je inneemt.

JULIE: Luister eens, Gustave. Als je met iemand trouwt, dan zweer je mekaar trouw. Zo zit dat.

MORI: Ja, omdat de burgemeester en de pastoor het zo mooi vragen.

JULIE: Dat doet er niet toe. Zolang ik kan geloven dat mijn man zijn gegeven woord niet breekt, zal ik het mijne houden. Maar ik zweer je: als zwart op wit wordt bewezen dat mijn man me bedriegt, dat kom ik naar je toe en dan zal ik zeggen: Gustave, wreek me!

MORI: Is dat waar, Julie? Is dat echt waar?

JULIE: Maar... Ik ben er nog steeds van overtuigd dat het een onhoudbare hypothese is.

MORI: Juist niet! Want waar houdt hij van? Roeien en jagen... de enige lichaamsbeweging die hij zich gunt. Er zijn mannen die doen alsof ze van jagen houden en zeggen: ‘Nu ga ik op jacht’, maar daar bedoelen ze heel wat anders mee.

JULIE: Dat kan best, maar mijn man is zo niet.

MORI: Natuurlijk niet. Ik heb het me wel eens een zeldzame keer afgevraagd, maar daarna zag ik hem terugkeren van de jacht en het was voor mij duidelijk dat hij een zuiver geweten had.

Ook al merkte ik bepaalde details op, dan nog zei ik tegen mezelf: nee, zo'n stommititeiten zou Duchotel nooit uithalen.

JULIE: Gustave, zou je me nu eens héél klaar en duidelijk willen zeggen waar je het over hebt.

MORI: Och, het is in feite onbelangrijk. Ik herinner me dat hij je ooit eens een mand vol hazen en konijnen heeft meegebracht. Meer niet.

JULIE: Een bewijs dat de jacht goed was die dag.

MORI: Julie, waar hazen zijn, zijn geen konijnen en waar konijnen zijn, zijn geen hazen. Dat weet het kleinste kind.

JULIE: (*Lacht*) In dat geval moet jij het ongetwijfeld weten.

MORI: Het is een kwestie van biologie. Of zoölogie, 't is maar hoe je 't bekijkt. Er is maar één plaats waar je die twee knabbelaars broederlijk naast mekaar vindt.

JULIE: Daar heeft hij ze misschien vandaan gehaald.

MORI: Precies. Bij de poelier!

JULIE: (*Sprakeloos*) Dat kon je me niet eerder zeggen? En dat noemt zich een vriend! Jij laat me rustig doezelen in mijn goedgezindheid! Ah! Justinien zal me één en ander mogen uitleggen. Wacht maar!

MORI: Komaan, Julie! Ik zei toch dat ik overtuigd ben van de trouw van je man? Anders zou ik het je niet verteld hebben. Ik garandeer je...

JULIE: Ik wil er het mijne van weten.

MORI: Je gaat het hem toch niet vertellen?

JULIE: Nee, ik zal me generen!

Moricet ziet Duchotel binnenkomen en stapt naar hem toe. Julie gaat zitten, spant de rest van de wol tussen haar voeten en probeert de wol aldus verder op de bol te rollen.

MORI: Ik ben weg...

DUCH: Ga je nu al weg?

MORI: Nee... eh... ja... Hoe maak je het?

DUCH: Hoe máák je het? We hebben mekaar daarnet toch gezien?

MORI: Ja, natuurlijk. Maar er kan sindsdien één en ander veranderd zijn, ja toch? Tot later. (*Neemt zijn wandelstok*)

DUCH: Goed dan. Tot later. Je weet toch dat het regent dat het giet. Wil je geen paraplu?

MORI: (*Bij de deur*) Dank je, ik heb mijn wandelstok. (*Houdt zijn wandelstok op als een paraplu en gaat af*)

DUCH: (*Glimlachend*) Rare jongen... Toch geen slag van de molen gekregen? (*Ziet Julie bezig met de wol*) Wel? Jij begint ook al raar te doen. Is er een epidemie uitgebroken of wat?

JULIE: (*Neemt de wol en legt alles opnieuw op tafel. Kruist de armen. IJzig*) Ik heb zopas een lesje biologie gekregen. Of zoölogie, 't is maar hoe je 't bekijkt. En ik heb heel wat geleerd.

DUCH: Ah ja?

JULIE: Ja. Iets van kapitaal belang. Iets wat elke getrouwde vrouw zou moeten weten.

DUCH: En dat is?

JULIE: Waar hazen zijn, zijn geen konijnen en waar konijnen zijn, zijn geen hazen.

DUCH: Interessant.

JULIE: Meer dan je denkt. Want de kans is groot als jij het geweten had, dat je me na je jachtpartijtje géén mand vol hazen en konijnen had meegebracht.

DUCH: Zo?

JULIE: Maar toen wist ik nog van niets. Ik dacht dat hazen en konijnen -vermits ze toevallig op mekaar lijken- van dezelfde familie waren. In het internaat bij de nonnetjes hebben ze ons dat nooit geleerd. Gelukkig was er Moricet, die me met mijn twee voeten op de grond heeft gezet.

DUCH: Zo? Het is Moricet die jou... De stommeling.

JULIE: Maar die stommeling gaf me wel een verklaring voor het gedrag van mijn man.

DUCH: Van je man... Van mij dus.

JULIE: Wie anders? Ik heb er maar één!

DUCH: Goed, goed... Wind je niet op. Luister, Julie. Door die belachelijke lessen zoölogie van onze vriend begin jij je zorgen te maken over mij. En daar heb je geen enkele reden toe, hoor je. Geen enkele.

JULIE: Bewijs het als je kan. Bewijs het!

DUCH: (*Neemt rustig plaats aan de tafel*) Leven je vriendinnen madame Chardet en madame de Fontenac nog steeds in onmin met mekaar?

JULIE: Justinien, verander alsjeblieft niet van onderwerp!

DUCH: Wees gerust, ik blijf bij het onderwerp. Leven die dames nog steeds in onmin met mekaar of niet?

JULIE: Ja! En wat zou dat?

DUCH: Ze zien mekaar dus niet meer.

JULIE: (*Begint er genoeg van te krijgen*) Uiteraard niet!

DUCH: En wat doe jij als jij hen wil zien?

JULIE: Dan ga ik hen opzoeken! Wil je bij je hazen en je konijnen blijven, alsjeblieft?

DUCH: Ik heb mijn hazen en mijn konijnen nooit in de steek gelaten. Ga je met mij akkoord als ik beweer dat je madame Chardet bij haar thuis gaat opzoeken, daar waar je weet dat madame Chardet verblijft en dat je madame de Fontenac bij haar thuis gaat opzoeken, daar waar je weet dat madame de Fontenac verblijft of woont of waar ze haar domicilie heeft?

JULIE: Zeg, ik ben geen kind meer!

DUCH: Integendeel. Daarom zal ik het kort houden. Mijn hazen, dat is madame Chardet en mijn konijnen, dat is madame de Fontenac.

JULIE: (*Snapt het niet helemaal*) Hoe... Je... hazen, dat is... madame Chardet?...

DUCH: Als ik op hazen wil jagen, dan ga ik daar waar de hazen wonen of gedomicilieerd zijn en als ik op konijnen wil jagen, dan...

JULIE: Dan ga ik bij madame de Fontenac...

DUCH: Daar komt het op neer. Snap je het nu?

JULIE: (*Korte pauze. Gegeneerd*) Oh, mijn schat... En ik die dacht dat je... Oh, wat ben ik soms...

DUCH: ...een klein zotje. Kom hier. (*Julie gaat op zijn schoot zitten*) Hoe durf je... (*Zoent haar teder*) je trouwe man verdenken...

JULIE: 't Is de schuld van... van...

DUCH: Precies, van Moricet. Dat onnozel konijn heeft je hoofd op hol gebracht met zijn knaagdieren. Daarom ging hij er vandoor. Als een haas! (*Lacht*)

JULIE: Hij moet het hoofd verloren hebben.

DUCH: Ja, en dat rolt nu ergens rond zonder hoed. Kijk maar. (*Toont de hoed van Moricet*) Meisje toch, beloof me dat je nooit meer zo'n gekke gedachten zult hebben. Kom...

Hij opent de armen. Ze omarmen mekaar, ze zoenen mekaar. De deur gaat open en daar staat Moricet, flink nat door de regen. Hij verstijft zodra hij het tafereel ziet. Dan...

MORI: (*Luid*) Geneer je vooral niet, hoor. Ik ben het maar! Ik heb mijn hoed vergeten. (*Beiden recht*)

DUCH: Ah, je hebt het tenslotte toch gemerkt? (*Reikt hem de hoed aan*)

MORI: Nee. Een voorbijganger maakte er me attent op. Erg vriendelijke meneer overigens (*Neemt de hoed aan en zet hem op het hoofd*)

DUCH: In dit stadje wonen inderdaad erg vriendelijke meneren die je er attent op maken dat het zelfs in deze kamer verschrikkelijk hard aan het regenen is.

Moricet zet de hoed vlug af. Julie steekt de kaars aan. Het begon te duisteren.

DUCH: Tussen haakjes, nu je hier toch bent... Wat heb jij mijn vrouw allemaal wijsgemaakt?

MORI: *(Kleintjes)* W... Wijsgemaakt? Ik?...

DUCH: Over hazen en konijnen. Mijn vrouw denkt op slag helemaal anders over mijn onschuldige jachtpartijtjes. *(Gaat vlak voor Moricet staan, handen op de rug)*

MORI: *(Duchotel blijft onbeweeglijk luisteren)* Oh, maar... Wijsgemaakt is sterk overdreven... Ik bedoel... Je gelooft toch niet... dat ik haar te verstaan zou hebben gegeven... Ik bedoel integendeel het tegengestelde van wat ik omgekeerd opmerkte... zei... Dacht te zeggen...

DUCH: *(Pauze)* Gaat het, Moricet? *(Moricet schrompelt haast in mekaar)* Eigenlijk is het doodeenvoudig, beste kerel. *(Schouderklopje)* De hazen...

MORI: Daar ben ik blij om. Julie dacht dat de hazen en de konijnen, zie je... Maar ik zei: maar dat bewijst niets, zei ik. Begrijp je?

DUCH: Juist, ja. Zoals ik zei net voor je mij onderbrak...

MORI: *(Nog kleiner)* Excuseer..._

DUCH: De hazen, dat is madame Chardet.

MORI: Dat spreekt toch vanzelf.

DUCH: En de konijnen, dat is madame de Fontenac.

MORI: Wie anders? De hazen, dat is madame... euh...

DUCH: Chardet.

MORI: En de konijnen, dat is... euh...

DUCH: Madame de Fontenac!

Duchotel lacht luid. Moricet doet mee. Duchotel stopt abrupt en gaat van Moricet weg.

DUCH: Alles is zo klaar als een klontje.

MORI: Een geluk dat ik er was om alles uitgebreid aan Julie uit te leggen.

DUCH: Uitbreid, juist ja. *(Vals lachje)*

JULIE: *(Tot Moricet, die het dichtst bij de kaars staat)* Gustave, wil je die kaars eens op tafel zetten, alsjeblieft. *(Moricet neemt de kaars)*

DUCH: *(Opnieuw in dezelfde houding vóór Moricet)* Alleen zorg je er een volgende keer voor dat je geen roet in mijn huishouden komt gooien door voor slimmerik te willen spelen.

MORI: Tja, als een mens alles op voorhand wist...

JULIE: Je neemt het me toch niet kwalijk, schat?

DUCH: Ik jou iets kwalijk nemen? Maar kindje toch... (*Neemt haar stevig vast*) Kijk, zó neem ik je dat kwalijk. (*Stevige zoen*)

MORI: (*Bekijkt de kaars*) {Ik zie er redelijk stom uit, zeker?}

DUCH: Zeg, gaat die kaars vandaag nog op de tafel geraken?

MORI: Ik dacht dat jullie nog niet klaar waren. (*Zet de kaars op tafel*)

DUCH: En ik dacht dat je voor kaars had gestudeerd. (*Lacht luid. Hij gaat naar de zetel*) Aha! Mijn nieuwe jachtkostuum. Dit is iets chique, beste vriend. Zéér chique. Het werd gemaakt door mijn nieuwe kleermaker, dezelfde die mijn nichtje Dorothée kleedt. En dat wil veel zeggen.

MORI: Ja, je nichtje Dorothée... Die zit waarschijnlijk meer bij haar kleermaker dan in de instelling die haar een diploma zou moeten afleveren.

DUCH: Hoogst waarschijnlijk, ja... Haar diploma zal er wat langer over doen, vrees ik. Geef toe, ze kan moeilijk tegelijk geniaal zijn én bon vivant. (*Julie helpt hem het laken te openen*) Tussen haakjes, bedank voor je laatste... hoe heet het ding ook weer? Hoe verlies ik zo rustig mogelijk mijn hart? Iets dergelijks... (*Lacht luid*)

MORI: (*Gefroisseerd*) “Als tranen het hart verlaten”.

DUCH: Juist, ja. Ik wist dat het met het hart te maken had, maar vraag me niet wat. Je weet dat ik dat soort dingen niet lees, maar ik heb hem wel een ereplaats gegeven in mijn bibliotheek. Kom je mee, Julie? Als je even wilt wachten, beste kerel. Ik ben zo terug. En als je je verveelt, lees misschien eens een goed boek. (*Lacht luid met zijn mop en gaat rechts af met Julie, die de patroongordel meeneemt*)

MORI: (*Aapt hem na*) Lees misschien eens een goed boek! Pf! Dat heeft zoveel verstand van poëzie als een koe van... van... melk geven! Pf! En die Julie, die durft ook nogal, onder ons gezegd en gezwegen! Alles aan haar man doorbrieven over die hazen en die konijnen! Pf! Ik probeer dat mens een dienst te bewijzen en dat dan lapt ze me zoiets. Pf! (*Hij leunt op de secretaire, die beweegt omdat ze maar half op drie poten steunt*) Hola, dat gaat hier precies omver vallen. Tja, hoe kan het ook anders, er ontbreekt een poot. (*Neemt het bovenste boek*) Een ereplaats! Van een ereplaats gesproken! Alsjeblieft zeg! Een luxe-editie van “Als tranen het hart verlaten”, mijn laatste meesterwerk geschreven door mezelf, Gustave Moricet! Onder een ordinaire secretaire! Pf! Wat voor soort ongeletterde, ongelikte beer is die Duchotel eigenlijk? Pf!

Duchotel lachend op rechts, net alsof hij met Julie nog een paar woorden wisselt. Hij is in gilet en draagt zijn nieuwe broek.

DUCH: Wel, wat vind je ervan? Wat vind je van mijn spiksplinternieuwe broek?

MORI: *(Zonder op te kijken, kort)* Mooi...

DUCH: Dat mag je zeggen. Dorothée heeft er ook zo eentje laten maken. Precies dezelfde.

MORI: Bedankt omdat je mijn boek een ereplaats ónder je secretaire hebt bezorgd.

DUCH: Je broek?

MORI: Nee, mijn boek.

DUCH: Ah? Ja... ik... euh... Ze stuikte haast in mekaar, zie je, en ik had op dat ogenblik niets anders bij de hand. Zo zie je maar dat een boek soms nog voor iets goed is. *(Lacht)*

MORI: Bedankt. Ik zal nog eens een sonnet speciaal aan jou opdragen.

DUCH: Heb jij een sonnet speciaal aan mij opgedragen?

MORI: Als je mijn boek had geopend, dan had je 't gezien.

DUCH: Je broek?

MORI: Nee, mijn boek. Ik heb het als titel *Treurnis* meegegeven. Het sonnet, niet mijn boek.

DUCH: Ik ben vereerd. Het typeert me volledig.

MORI: Als je wil dat ik het voorlees?

DUCH: Je boek?

MORI: Nee, het sonnet!

DUCH: Ah? En duurt dat lang?

MORI: Het is een sonnet, man!

DUCH: *(Weet duidelijk niet wat dat is)* Dat is me om het even. Maar ik moet wel mijn kostuum nog passen. *(Fausse sortie rechts)*

MORI: *(Zucht)* Doe dat dan. Het zou jammer zijn mocht ik je ophouden.

DUCH: Dank je. *(Fausse sortie)* Je vindt mijn broek dus goed?

MORI: Beter dan mijn boek. Bedankt...

DUCH: *(Fausse sortie)* Ook bedankt! *(Af rechts)*

MORI: Holbewoner, grotmens! Ik geloof dit niet! Ik geloof dit gewoon niet! Hij is het niet waard dat ik dit schitterende werkstuk aan hem opdraag. Want het ís schitterend, al zeg ik het zelf! Het is niet aan iedereen gegeven om zoiets te schrijven. *(Blijgezind)* Ik ga het eens luidop voorlezen. Dan beleef ik er zelf tenminste nog wat plezier aan. *(Zet zich plechtig klaar, maar vindt de bladzijde niet)* Hij heeft mijn boek niet eens opengesneden! Ik vraag

hem niet dat hij het zou lezen, maar hij had mijn boek uit beleefdheid tenminste kunnen opensnijden!

Dorothee komt achteraan binnen. Ze draagt een kostuum in de laatste mode. Haar broek is precies dezelfde als die van haar oom. Dorothee is een mooie verschijning die steeds een prettige, speelse indruk maakt. Ze is ongegeneerd en het is duidelijk dat ze van het leven alleen maar wil genieten.

DORO: Tiens? Mori! (*Zoentje*)

MORI: Dorothee? Weer met vakantie, zie ik. (*Legt het boek op tafel*)

DORO: Het is niet alleen voor de doden Allerheiligen, Mori. Een ijverige studente zoals ik, verdient ook eens wat rust. Als het maar geen eeuwige is. (*Schatert*) Nonkeltje al gezien?

MORI: Ja. Hij past jouw broek.

DORO: Hij past mijn broek?

MORI: Ja, hij liet precies dezelfde snijden als de jouwe.

DORO: Hij plגיעert me al, de lieverd.

MORI: Als je hem wilt zien? Hij is hiernaast.

DORO: Ik wacht wel even. Ik moet hem alleen op de kop tikken.

MORI: Tik jij je familieleden op de kop?

DORO: (*Geheimzinnig*) Eigenlijk wou ik 500 francs op de kop tikken. (*Giechelt*)

MORI: Ah, ik snap het al.

DORO: Er is echter een héél klein probleempje. Ik heb er al 600 van hem geleend, zie je.

MORI: En dat allemaal om het flirtje van de juffrouw te onderhouden.

DORO: Ik zou wel gek zijn. Dat laat ik aan het flirtje over. Trouwens, doktertje Moricet, studeren is peperduur, dat zou jij toch moeten weten. En mijn papa weigert verdere subsidies uit te keren. Voor de tweede keer het eerste jaar hernemen vindt hij van het goede te veel. Bijgevolg moet ik zelf voor de financiering van mijn studies instaan. Maar mijn academisch jaar kan niet meer stuk, hoor. Ik doe het écht goed. (*Giechelt*)

MORI: (*Lachend*) Daar twijfel ik geen seconde aan, juffertje.

DORO: Mijn vriendje ook. Die zit al in het vierde jaar geneeskunde. Goed, hé?

MORI: Zeer goed zelfs!

DORO: Hij heeft elk jaar wél twee keer meegemaakt. Maar daar heeft hij persoonlijk weinig last van. Maar de papa's, zie je... (*Wrijft duim en wijsvinger tegen mekaar*) Ach, de lieverd! Hij is soms zo grappig. Net als het leven...

MORI: En waar ben je dat wonder tegen het lijf gelopen?

DORO: Bij de Berg van Barmhartigheid. Mijn op dat ogenblik toekomstige lieve schat kwam een horloge verpatsen en ik, mijn familiejuwelen. Ik heb daar persoonlijk weinig last van. Je moet je daar ook niet te veel bij voorstellen, hoor. Zo zijn we mekaar ‘tegen het lijf gelopen’, zoals jij dat uitdrukt.

MORI: Ik ben diep ontroerd.

DORO: Dezelfde avond nog heeft hij me de sleutels van zijn hart gegeven én van zijn appartement. En zo zien we mekaar iedere zondag bij hem thuis. Als ik het niet te druk heb tenminste. (*Moricet lacht*) Zoals vorige zondag en vorige vorige zondag. Sapristi, ik denk aan iets. Ik heb het telegram vergeten om hem te verwittigen dat ik vanavond kom. (*Zoekt ik haar zakken*) Hij zal echt blij zijn, weet je. Kun je denken, na zowat drie weken geheelonthouding.

MORI: (*Lacht*) Dat kan ik me voorstellen!

DORO: (*Haalt een papier boven*) Wat is dat hier? Och ja, de garantie voor nonkeltje Justinien.

MORI: (*Neemt het papier en leest*) ‘Ik beloof bij deze dat ik mijn allerliefste nonkeltje Justinien Duchotel de som van 500 francs terugbetaal op de dag dat ik 25 word.’ Ja, dat kan tellen als garantie! (*Dorothee rist het papier uit zijn vingers en stopt het weg*)

DORO: Zeg eens, meneertje, dat is geld waard, hoor! Ah, hier heb ik eindelijk het telegram. Alleen het adres ontbreekt. (*Schrijft aan de tafel*) Monsieur Urbain Lesage, 40, rue d’Athènes. (*Ze wacht even en bekijkt Moricet*) Zeg, Mori... Mijn nonkel op de kop tikken, ik doe het eigenlijk niet graag. Ik bedoel, ik vermijd het liever. Zou jij... Zou het jou toevallig niet interesseren om me 500 francs te lenen?

MORI: Ik denk niet dat het me toevallig zou interesseren...

DORO: Ook niet als ik je een speciale garantie schrijf?

MORI: Ook niet als je me een speciale garantie schrijft.

DORO: Ik had het kunnen denken. Ik weet niet hoe jij het over je hart kan krijgen om een arm meisje als ik weg te zien kwijnen van miserie.

MORI: (*Zelfde nonchalante toon als zij*) Och, je moet je daar ook niet te veel bij voorstellen. Ik heb er persoonlijk weinig last van, weet je.

DORO: (*Speels*) Mori! Ik wist dat je gemeen was, maar dat je zó gemeen was...

DUCH: (*Op rechts, samen met Julie, uitgedost in zijn nieuwe jachtkostuum met alles erop en eraan*) Aha, wie we daar hebben!

DORO: Dag, liefste nonkeltje! (*Vliegt hem onstuimig rond de hals*) Dag, tantetje. (*Zoentje*)

DUCH: Voilà, en wat vinden jullie ervan? (*Paradeert*)

MORI: Och... Dat je dezelfde broek draagt als Dorothée. Meer niet.

DUCH: Dat betekent dat we mekaar copiëren. Meer niet! (*Lacht*)

Dorothée gaat naast Duchotel staan en ze maken een paar ritmische danspasjes. Ze zal zich bezighouden met haar nonkel, kwestie van hem over de lijn te halen. Ze zal hem stille complimentjes maken over zijn prachtige jachtkostuum, hier een stofje wegplukken, daar een plooietje glad strijken, enz.. Duchotel laat zich dat alles met genoegen welgevallen. Intussen...

MORI: Lief van je, moet ik zeggen... Alles aan je man doorbrieven...

JULIE: Zo? Vind je?

MORI: Jou iets toevertrouwen heb ik nu wel afgeleerd.

DUCH: Och, ik moet nog een telegram verzenden. (*Gaat naar de secretaire, steunt erop en merkt dat het boek ontbreekt*) Wie heeft dat...? (*Kijkt rond*) Ha, daar is het. (*Wil het boek nemen, maar Moricet rist het weg*)

MORI: Ah, nee! Alsjeblieft zeg! Neem dan tenminste Victor Hugo!

DUCH: Jaja, 't is al goed. (*Neemt een ander boek en plaatst het onder de poot*) Zeg, mensen, hoe laat is het?

JULIE: Ik heb tien na vijf.

DUCH: Wat? Zo laat al? (*Tot Dorothée*) En jij?

DORO: Half tien. Mijn horloge is stuk.

DUCH: Waarom koop je geen nieuw?

DORO: Als ik er de centen voor had, nonkeltje, dan zou ik er voor jou direct ook eentje kopen, dan moet je aan niemand meer vragen hoe laat het is. Tussen haakjes...

DUCH: Laat me nu even met rust, wil je, liefje. Ik moet dit telegram dringend... (*Kijkt op.*) Jandorie, dan heb ik amper de tijd om de trein van kwart voor zes te halen!

JULIE: (*Naar hem*) Is het aan Cassagne dat je telegrafeert?

DUCH: (*Draait zich naar haar toe en schermt het telegram af*) Ja, natuurlijk... Om hem te zeggen dat hij me aan het station moet opwachten. (*Vriendelijk*) Liefje, zou je zo goed willen zijn mijn bagage... Ze staat klaar. (*Slijmerig*) Alsjeblieft, Julietje... (*Julie af achter*) (*Schrijft*)
{Madame Cassagne, 40, rue d'Athènes...}

MORI: (*Tot Dorothée*) Wel, waar wacht je op?

DORO: Tot hij klaar is met schrijven.

DUCH: *(Schrijft)* {Om zes uur in la Maison d'Or. Wees op tijd. Zizi.} Zizi. Euh... Ziezo! *(Hij staat recht, plooit het telegram op en stopt het in zijn zak)* Even kijken of ik genoeg centen... *(Hij haalt zijn portefeuille boven en telt biljetten)*

MORI: *(Tot Dorothee, met een duwtje)* Komaan, hij bijt!

DORO: Nonkeltje... Nu ik u toch die paar biljetjes zie tellen... Ik zou u erg dankbaar zijn als u me...

DUCH: Jou nog iets lenen? Geen cent, hoor je! Je bent me nog zeshonderd francs schuldig. Dat is meer dan genoeg!

DORO: {Hoe kun je zo vrekking zijn? Wacht!} Maar nonkeltje, waarom doe je altijd zo boos tegen mij? Ik vraag toch geen cadeautje? Ik zie toevallig dat u een paar bankjes van honderd telt en ik wou ze gewoon wisselen tegen een waardevol biljet van vijfhonderd. Meer niet...

DUCH: Gewoon wisselen? Dat is wat anders.

Terwijl Duchotel vijf biljetten telt, dwarrelt één biljet toevallig naar beneden. Dorothee vangt het handig op. Duchotel geeft haar het geld.

DUCH: Alsjeblieft, mejuffer.

DORO: En hier is het uwe. Bedankt, nonkeltje! *(Vlug weg en af achter)*

DUCH: Wat is me dat voor iets? *(Opent het briefje en leest)* "Ik beloof bij deze dat ik mijn allerliefste nonkeltje..." Ha nee! Dit is toch... *(Loopt naar de deur en opent ze)* Kom terug, hellevraag! *(Sluit de deur)* Dit is toch sterk! Lelijke feeks!

MORI: Tja, iedereen laat zich wel eens vangen... Als een konijn in een strik.

JULIE: *(Op achter met de bagage van Duchotel)* Zeg, Dorothee liep als een haas! Wat heeft ze?

MORI: Ben je wel zeker? Was het geen konijn?

Moricet lacht zich te pletter. Duchotel bekijkt hem. Moricet houdt op, maar heeft moeite om het niet uit te proesten. Er wordt gebeld.

DUCH: *(Grommelend)* Wat ze heeft? Dat ze me vijfhonderd francs ontfutseld heeft, dát heeft ze!

Julie af achter.

MORI: Dat is niet helemaal waar, Duchotel. Ze heeft je een waarlijk waardevolle waardebon in de plaats gegeven! *(Lacht)*

DUCH: Ja, lach jij maar met de mensen. Oh maar, wacht... Ik zal haar wel krijgen, de kat...

MORI: Zeg, het is niet dat ik je wil opjagen, maar de trein, die zal niet op jou blijven wachten.

DUCH: *(Terwijl hij zijn jas aantrekt en de hoed neemt)* Je hebt gelijk. Ik moet er absoluut vandoor. {En ik moet eerst dat telegram nog verzenden.}

JULIE: *(Op salon, links)* Er is een meneer die je wenst te spreken. Ik heb hem in het salon gelaten.

DUCH: Ik heb geen tijd meer om hem te ontvangen. Ik haal nog amper de trein. Als jij het in mijn plaats zou willen doen, Julietje... Alsjeblieft... *(Neemt jachtgerief en bagage)* Tot ziens, liefje. *(Haastig zoentje aan Julie)*

JULIE: Tot ziens, schat. Pas goed op jezelf.

DUCH: Moricet, wil je me voeren?

MORI: Goed, dan rij ik door naar huis. *(Geeft Julie een hand, maar met pijn in het hart)*

DUCH: Nu moet ik er echt vandoor. *(Tot Julie)* En wanneer de klok morgenvroeg zeven keer slaat, kan je zeggen: 'En nu zit mijn ventje in Liancourt, op de jacht van zijn vriend Cassagne.'
(Af)

MORI: *(Bij de deur)* Julie... *(Tuit de lippen)*

JULIE: Nee!

Moricet af achter. Julie gaat naar de deur van het salon en opent ze. Een mannetje met een rijzweepje en een hoed in de hand komt binnen.

JULIE: Komt u maar binnen, meneer.

CASS: Madame Duchotel. Cassagne: aangenaam.

JULIE: Cassagne? Zei u Cassagne?

CASS: Zeer vereerd u te mogen ontmoeten, madame. En hoe maakt Meester Duchotel het?

JULIE: Maar... Wat heeft dit te betekenen? Meneer is net op jacht vertrokken!

CASS: Hij is er dus niet. Dat is een tegenvaller.

JULIE: Nee... Nee, hij is er niet. U wou hem spreken?

CASS: Het is bijzonder jammer. Het is al een hele poos dat we mekaar niet meer gezien hebben.

JULIE: *(Onthutst)* Dat u mekaar niet meer...

CASS: Ik wou niet zozeer de vriend, dan wel de advocaat consulteren in verband met een zaak die mezelf aanbelangt. Een persoonlijke zaak, als het ware.

Julie staat plots onder hoogspanning, maar slaagt erin zich te beheersen. Met een gebaar nodigt ze Cassagne uit te gaan zitten, wat hij doet. Zijn hoed en zijn rijzweepje legt hij vóór zich op tafel.

CASS: Het gaat namelijk over het volgende: mijn vrouw en ik wonen niet meer samen en het is mijn wens dat we uit het echt zouden scheiden. Er ontbreekt alleen een aanklacht. En die heb ik bijna in handen. Dat wou ik uw man vertellen. Ik ga mijn vrouw vannacht namelijk op overspel laten betrappen. Want ze heeft een minnaar, madame! Een minnaar! Daar ben ik heilig van overtuigd.

JULIE: *(Die niet echt geluisterd heeft)* Des te beter, des te beter.

CASS: Ik ken zelfs zijn naam. Het is een zekere monsieur Zizi.

JULIE: Zei u daarnet niet dat het een hele poos was dat u mijn man niet meer gezien hebt?

CASS: Zeker. Zowat zes maanden.

JULIE: U zei?

CASS: Zowat zes maanden, ze ik. Ja, u mag hem gerust vertellen dat hij me bij wijze van spreken in de steek heeft gelaten. (*Beschaafd lachje*)

JULIE: Nochtans... U hebt hem toch, me dunkt... Hebt u hem laatst niet ontmoet tijdens een jacht?

CASS: Een jacht?

JULIE: Ja, een jacht. Pang, pang, u weet wel.

CASS: Ah... Dát soort jacht...

JULIE: Ik ken er geen andere...

CASS: (*Beschaafd kuchje*) Nee... Natuurlijk niet...

JULIE: Wel? Wat hebt u daarop te zeggen?

CASS: Maar ik jaag niet, madame. Ik jaag niet.

JULIE: U jaagt niet?

CASS: Nee, ik jaag niet. Ik rij paard.

JULIE: Weet u het zeker?

CASS: Dat ik niet jaag, maar paard rij? Ja, dat weet ik heel zeker. Ik heb van mijn hele leven nog nooit gejaagd.

JULIE: U weet dus heel zeker dat u niet jaagt omdat u van uw hele leven nog nooit gejaagd hebt...

CASS: En omdat dat ik paard rij.

Het lijkt wel alsof Julie aan het stikken is. Plots slaakt ze een rauwe kreet, die Cassagne doen opspringen van zijn stoel. Dan, alsof ze half tegen Cassagne praat...

JULIE: Wat kan het mij schelen dat u paard rijdt! Aah, leugenachtige schurk! Smerig stuk bandiet! Gemene rotzak!

CASS: Madame! Lieve god, wat krijgen we nu? (*Recht en zo ver mogelijk van haar vandaan*)

JULIE: (*Naar hem*) Ah, en dat komt me vertellen dat hij jáágt!

CASS: Ik? Maar nee, madame. Integendeel!

JULIE: Ah! Dat komt flikflooiën! (*Crescendo*) Dat komt de komediant uithangen! Dat komt voor tedere onschuld spelen! (*Loopt naar Cassagne: in zijn gezicht*) Dat komt lesjes geven over hazen en konijnen!

CASS: Ik? Maar ik weet van geen lesjes over hazen en konijnen... {Dat mens is getikt! Volkomen getikt!}

JULIE: En dat doet alsof hij van niets weet! (*Pathetisch*) Ah, vuile bedrieger! Het masker is gevallen en ik zie de zwarteheid van uw ziel!

CASS: (*Naar de tafel, waar hij met de handen op steunt*) Maar mevrouwetje, alsjeblieft...

JULIE: (*Neemt de rijzweep*) Nee! Niks maar mevrouwetje alsjeblieft!

Ze slaat op de tafel én op de vingers van Cassagne. Deze slaakt een kreet van pijn, blaast op zijn vingers, wappert ermee en stopt ze onder zijn oksel.

JULIE: Ik wist het! Ik wist dat ik het wist! (*Bedreigt Cassagne met de rijzweep*) Ah, hij speelt met mij. Hij lacht met mij. Hij lacht me uit in mijn gezicht! Wacht maar! Wie laatst lacht...

Ze gaat zitten en klapt met de rijzweep op tafel.

CASS: {Ik moet mijn mooie hoed absoluut recupereren...}

JULIE: (*Recht*) En zeggen dat ik niet eens vijf minuten geleden niet het minste vermoeden had...

(*Grijpt de hoed*) Ik voelde me zo gelukkig. (*Verkreukelt hem*) Zo rustig, zo kalm... (*Verkreukelt hem nog meer*)

CASS: {Mijn hoed! Kijk toch eens wat die zottin doet met mijn mooie hoed!}

JULIE: (*Neemt de rijzweep en slaat op de hoed. Cassagne kruipt weg*) Ah! Ik was goed gek! (*Zit*)

CASS: {Daar moet ik haar gelijk in geven!}

JULIE: (*Recht*) Maar nu is het mijn beurt. (*Loopt naar de kant van Cassagne, die onder de tafel naar de andere kant kruipt*) Ik ben veel te braaf geweest! Veel te zacht! Te teder! Je zal me nog leren kennen, meneertje!

CASS: {Doe geen moeite, mevrouw. Doe geen moeite!}

JULIE: Oog om oog, tand om tand.

CASS: En ik ben mijn vingers al kwijt! (*Recht*) Ik heb het echt niet met opzet gedaan. Ik kan er toch niet aan doen dat ik nog nooit op jacht ben geweest en dat ik liever paard rij.

JULIE: Op jacht! Zozo... Meneer is op jacht!

CASS: Ik beloof het u, echt waar: als ik de volgende keer langs kom zal ik ervoor zorgen dat ik graag op jacht ga en een jachtkostuum draag.

JULIE: Om te beginnen: Moricet! Ik zend hem onmiddellijk een expresbrief: dat ik een paar dagen bij mijn meter op de buiten ga doorbrengen. En om te eindigen...

CASS: Die arme vrouw is ziek. De buitenlucht zal haar goed doen.

JULIE: ... zal ik me wreken en mijn wraak -ik zweer het op al wat me lief is- zal zoet zijn. (*Ze slaat nogmaals hard met de rijzweep op de hoed en loopt af achter*)

CASS: Mijn hoed, mijn mooie hoed die ik nog heb geërfd van mijn grootvader! (*Neemt de hoed*)
Hij was zo goed als nieuw! Niet mijn grootvader, maar mijn mooie hoed!

Terwijl Cassagne staat te jammeren, valt het

DOEK

Bedrijf 2

Madame Latour staat op de overloop. Ze heeft een parfumverstuiver in de hand. Ze verstuijft de gordijnen van het raam en komt naar beneden tot bij de canapé.

LATR: Ah, de canapé... Gewoonlijk vindt hier de eerste 'schermutseling' plaats. En daar hangt alle succes van af. Dus: dubbele portie! (*Ze verstuijft uitgebreid de canapé en gaat naar het bed*) En hier... Het paradijs! Hoewel, als je tot hier bent geraakt, heeft verstuijven weinig zin. (*Ze verstuijft het bed slechts lichtjes*) Zo... (*Ze sluit de gordijnen van de alkoof*) Ik hoop dat onze huurder tevreden zal zijn. (*Bekijkt de verstuijver die bijna leeg is*) Ik heb voor hem al voor minstens zestien francs verstoven. Ik hou van mannen die op geen centje kijken als het om liefde gaat. (*Bestuijft zichzelf*) Trouwens, niets is duur genoeg als je van een vrouw houdt. Jaja, wij zijn in feite een gelukkige sekse. Ah, hoe dikwijls ben ik, gravin de Latour du Nord, niet bezweken voor knappe mannen zoals hij? Maar nee, ik moest absoluut met dat circusnummer sloop gaan. Tot mijn man me betrapte en me de straat opschopte. En de andere, die wou me niet meer. Zijn woonwagentje was zoezegd te klein. En zo werd een gravin een ordinaire conciërge. (*Gaat op de canapé zitten*) Ah, de gelukkige tijden... Hoe lang is het al niet geleden? Die parfums verdoven me, ik word er zo moedeloos van. (*Resoluut recht*) Ouwe zottin, waar is het goed voor? Mijn moeder zaliger zei altijd: "Maar meisje toch, trek het je niet aan, onder elke vrouw past wel een muilezel." (*Kijkt even rond en glimlacht*) Hier is zelfs geen muilezel te zien.

DUCH: (*Achter*) Madame Latour?

LATR: Wie weet is het de muilezel niet. Ik kom!

DUCH: (*Idem*) Bent u daar, madame Latour?

LATR: Monsieur Zizi!

Ze gaat openmaken. Duchotel komt binnen. Hij is in jachttenue, met het foedraal met het geweer om de schouder.

DUCH: Ik ben u al een kwartier aan het zoeken. (*Snuijft*) Zeg, wat is dat voor een pest? Heeft hier een kat gezeten of zo?

LATR: Zeg eens! (*Toont de flacon*) Dit is duur spul, hoor.

DUCH: Ha ja? Je zou voor minder achterover vallen. Wat ik vragen wou: ik sta hier aan de overzijde al een kwartier te bellen. U weet wel, bij madame Cassagne. U weet toevallig niet of ze thuis is?

LATR: Nee, monsieur.

DUCH: Bedoelt u daarmee dat ze effectief niet thuis is of dat u niet weet of ze thuis is?

LATR: Beide.

DUCH: (*Fronst de wenkbrauwen*) Ah... (*Vertelt verder*) Echt gezellig. Ik wacht op haar in la Maison d'Or, dineetje met z'n tweetjes. Lekker, hoor. Ik heb alles zelf mogen opeten. U weet toevallig niet of ze mijn telegram heeft ontvangen?

LATR: Jazeker, monsieur, dat heeft ze. Madame zei zelfs: "Mijn nonkel Zizi komt..."

DUCH: Dat ben ik!

LATR: Ze zei dus: "Nonkel Zizi komt vanavond op bezoek. Zegt u hem dat als ik zijn telegram vroeger had ontvangen, ik zeker zou zijn ingegaan op zijn uitnodiging, maar dat ik door omstandigheden jammer genoeg belet ben." Dat zei ze woordelijk, monsieur. (*Haalt een sleutel uit haar zak*) Geef hem die sleutel, zei ze nog en dat hij op me wacht. Dat zei ze.

DUCH: (*Teleurgesteld*) Ja, een eenvoudige huissleutel maakt veel goed...

LATR: Ik heb de boodschap overgebracht. (*Andere toon*) En, monsieur Zizi? Welk nieuws uit Lons-le-Saunier?

DUCH: Lons-le-Saunier? Hoe moet ik dat weten?...

LATR: Madame Cassagne heeft me nochtans gezegd dat ze u soms ging bezoeken en dan kocht ze een treinkaartje voor Lons-le-Saunier. Zo zei ze het. En zo weet ik het.

DUCH: Maar natuurlijk! Ik woon daar.

LATR: 't Is daar niet al te plezant, zeker?

DUCH: Plezant? Bof... Er is het park, de kiosk met zijn muziekkapel...

LATR: 't Is daarom dat u zo graag naar Parijs komt. Ik vroeg me alleen af waarom u altijd uw jachtgeweer meebrengt als u naar de hoofdstad komt.

DUCH: Ah? Dat? Dat is geen jachtgeweer, dat is een reisnecessaire. Wij van Lons-le-Saunier gebruiken altijd zo'n lang toiletgerief, ziet u. Maar zeg eens, gravin. Als ik hier zo eens rondkijk, dan is de jongeheer die hier huist wel goed geïnstalleerd.

LATR: Jongeheer? U bedoelt waarschijnlijk monsieur Urbain Lesage. Die woont hier niet meer. We hebben zijn contract opgezegd en veertien dagen geleden is hij vertrokken. Dergelijke huurder konden we niet langer dulden. Hij zette onze goede naam op het spel. Het was hier

een komen en gaan van jonge dames. Dat doet er me aan denken dat ik de sleutel nog moet terugkrijgen van zijn laatste verovering.

DUCH: U bent streng, gravin!

LATR: Maar correct. Ik hou niet van goedkope romances, als u begrijpt wat ik bedoel. Ik heb alleen respect voor de zonde van een eerbare vrouw, als u nogmaals begrijpt wat ik bedoel. Sinds het vertrek van deze jongeman moet ik zeggen dat dit een huis een onberispelijke reputatie geniet. Iedereen die hier woont is getrouwd. Sommigen zelfs met mekaar.

DUCH: Prachtig! Water, gas, elektriciteit en getrouwde koppels op alle verdiepingen. En degenen die dit appartement huren, zijn die gelukkig getrouwd?

LATR: Hij niet, maar zij zonder enige twijfel. Als ik de waas van geheimzinnigheid en de attenties meen te begrijpen waarmee hij haar omringt. Tenminste, zo beweert hij. Want ik heb de dame in kwestie nog nooit ontmoet.

DUCH: Maar ze is er?

LATR: Ongetwijfeld.

DUCH: (*Lachend*) De deugniet. En wat doet hij?

LATR: Hij is dokter.

DUCH: Een dokter die er een getrouwde vrouw op nahoudt. Grappig! En zeggen dat die idioot van een man van haar rustig op beide oren ligt te slapen. Ongelooflijk! (*Andere toon*) Goed, ik laat u, m'n beste gravin. Even kijken of madame Cassagne intussen nog niet is teruggekeerd.

LATR: Ik laat u uit, monsieur Zizi. (*Opent de deur, kijkt op de overloop en sluit ze meteen*) Wacht! Er komt iemand naar boven. (*Kijkt*) Ai. Het is de huurder. Hij mag niet weten dat ik u binnen heb gelaten. (*Neemt hem bij de arm*) Kom, langs hier. Ga hier binnen. (*Opent de deur van het rommelkamertje*) Ik zal zeggen dat u familie van me bent en dat ik u heb laten komen om... om hier een beetje orde te scheppen.

DUCH: Ja, maar... Ja, maar...

LATR: En wacht tot ik u kom bevrijden.

DUCH: Zeg, dat stinkt hier naar kamfer!

LATR: Dat bewaart goed.

Latour duwt Duchotel het kamertje in. Hij dondert naar beneden. We horen hem schreeuwen door het gerammel van allerlei gerief heen. Ze duwt de deur dicht.

LATR: {Oei... Ik ben vergeten te zeggen dat hij moest uitkijken voor het trapje.} (*Opent de deur*)
Monsieur Zizi? Gaat het?

DUCH: (*Schreeuwt*) Nee!

LATR: Niet meer bewegen! Zo weinig mogelijk ademen! (*Slaat de deur dicht*)

Latour heeft de deur amper dicht geduwd of de voordeur gaat open en daar staan Moricet en Julie.

LATR: {Dat was op het nippertje!}

MORI: En hier is mijn heiligdom. Wees welkom.

JULIE: Stel je voor dat iemand me hier zou zien...

MORI: En wat dan nog?

JULIE: (*Ziet Latour*) Een vrouw!

MORI: Mag ik je voorstellen, Madame la comtesse de Latour du Nord. (*Julie knikt beleefd*) De conciërge. (*Plagerig*) Je vraagt je af hoe het komt dat een vrouw van edele bloede een gewone conciërge is geworden. Maar dat leggen we bij gelegenheid wel eens uit. (*Hangt zijn jas over een stoel en legt zijn handschoenen in zijn hoed op de kast*)

LATR: Zeg, je hebt al lang honderd, hoor! Lelijke schavuit!

Op dat ogenblik wordt er in de rommelkamer geniest.

JULIE: (*Bang*) Wat was dat?

MORI: Ja, wat was dat? Ik hoorde niezen.

LATR: Dat? Oh, dat is niets. Gewoon een verwant van me aan wie ik gevraagd heb om wat orde te komen scheppen in het rommelkamertje. Maar ik begrijp dat u hem liever niet ontmoet. Ga misschien even in het keukentje. Dan laat ik hem uit.

MORI: Uitstekend. Hier, geef die mens misschien vijf francs voor zijn moeite en dat hij ophoepelt.

LATR: (*Neemt de munt*) Dat zal hij erg op prijs stellen, monsieur.

MORI: (*Tot Julie*) Kom, liefste bangerik ter wereld. Ik laat je het keukentje en de badkamer zien.
(*Beiden af deur rechts*)

Met een glimlach op de lippen stopt Latour de munt in haar zak. Ze opent de deur van het rommelkamertje.

LATR: Vooruit, monsieur Zizi. U moet hier weg.

DUCH: (*Kruipt op handen en voeten te voorschijn*) Ja, zeg, mag ik even? (*Probeert recht te krabben*)

LATR: (*Ze helpt hem recht. Hij kreunt van de pijn*) Vlug! Vlug! (*Duwt hem naar de voordeur*)

DUCH: Is het zo dringend?

LATR: Het spijt me zo, monsieur Zizi. Ik hoop dat u correct gevallen bent, zodat madame Cassagne me achteraf niets kwalijk neemt.

DUCH: Ik hoop het voor u! (*Bij de gesloten alkoof*) Zitten ze daar? De dader en de overspelige vrouw?

LATR: Euh... Ja... Stt! (*Fluistert*) Stel u voor... Ik had zelfs de indruk dat het voor haar de eerste keer is dat ze met een andere... U weet wel...

DUCH: Dat betekent dat haar ventje haar niet genoeg soigneert. Arm vrouwtje! Domoren zijn er te veel op deze wereld, gravin. (*Met een handkusje naar de alkoof*) Dat Cupido u mooie uurtjes moge bezorgen, mijn onbekende schoonheid! (*Lacht*)

LATR: U hebt er wel plezier in.

DUCH: Ik voel me meteen beter. Omdat ik weet dat dame Cassagne op mij wacht.

LATR: Juist. De deur hier tegenover. Vlug! (*Duwt hem af en leunt even tegen de deur*) Oef! Ik dacht dat hij nooit zou weggaan. (*Loopt naar de andere deur en opent ze*) Komt u maar binnen. (*De twee rechts op*) Hebt u mij nog nodig, monsieur Moricet?

MORI: Dank u wel, gravin.

LATR: Dan laat ik u. Als u me nodig hebt, hoeft u maar te bellen. (*Toont de bel*) Ik wens u een goede nacht. Monsieur, madame...

MORI: Daar kan u van op aan. (*Latour slaakt een zucht vol spijt en gaat af boven links*) Zo, lieve Julie... Geef me misschien je hoed en je mantel. (*Ze doet het. Hij gaat de kleren weghangen in de alkoof, zonder echter de gordijnen te openen*) Eindelijk samen... (*Neemt haar bij de handen*) Ik kan het haast niet geloven. Ik heb je zo nodig (*Wil haar zoenen*)

JULIE: (*Legt haar hand op zijn mond*) Nee!

MORI: Jawel! Ik heb dagenlang naar je verlangd. En nu, eindelijk!

JULIE: Dagenlang?

MORI: Ja, goed... Ik geef het toe. Nachtenlang ook!

Hij leidt haar haast onmerkbaar naar de canapé. Zij volgt argeloos. Hand in hand gaan ze zitten.

JULIE: Oh, Gustave, zeg me dat ik een enorme stommititeit bega. Nu ben ik nog een eerbare vrouw, maar morgen...

MORI: Maar, liefste, dat ben je morgen nog.

JULIE: Dat zeg jij!

MORI: Daar ben ik van overtuigd. Tenzij jij van plan bent het morgen uit te bazuinen.

JULIE: Dan is mijn eerbaarheid naar de vaantjes! In geen geval!

MORI: Vertel me eens wat dat inhoudt: eerbaarheid. (*Geen antwoord*) Ik zal het je zeggen. Het is wat de *anderen* over je denken, meer niet. Dan heb ik een even eenvoudige als doeltreffende oplossing: we vertellen niets aan die anderen.

JULIE: Mooie moraal hou jij erop na!

MORI: Jij zou dus geen eerbare vrouw meer zijn omdat je je ten volle geeft aan de man van wie je houdt. De waarheid is dat je wettige echtgenoot de man is die de maatschappij voor jou heeft uitgekozen. De minnaar is de man die je hart voor jou heeft uitverkoren. Ach, laten we het er liever niet meer over filosoferen. Het doet niet terzake. We houden toch van mekaar? Julie? (*Ze staan recht. Hij zoent haar handen*) Wat kan ons de rest schelen? Of ben je de vurige expresbrief vergeten die ik mocht ontvangen en die je komst aankondigde?

JULIE: Ach... Die heb ik in een moment van razernij geschreven.

MORI: Laten we zeggen dat je hem in een vurige bui van razernij geschreven en verzonden hebt. Maar hij heeft voor mij wel de deur naar het paradijs geopend.

JULIE: Je hebt hem toch weggegooid, hoop ik?

MORI: Hoe zou ik het ooit kunnen weggooiden? Ik bewaar hem voor eeuwig op mijn hart. (*Legt zijn hand op zijn hart*)

JULIE: Laat zien.

Moricet haalt de brief uit de achterzak van zijn broek.

JULIE: (*Lacht*) Je hart zit wel op een rare plaats, doktertje!

MORI: Voor jou zit mijn hart overal! (*Leest*) “Mijn vriend. Ik heb maar één woord. Er staat geen enkel obstakel meer tussen ons. Ik kom vanavond nog.” Geen enkel obstakel! (*Leest*) “Geheel de uwe.” Geheel de uwe! Zegt dat niet genoeg? (*Wil de brief dichtplooien*)

JULIE: En daarna? Wat heb ik daarna geschreven?

MORI: Dat heeft niet het minste belang.

JULIE: (*Leest*) “Besef dat ik dit schrijf omdat *hij* het zo wil.”

MORI: (*Neemt de brief terug*) Och... Het is slechts een kleine concessie aan je vrouwelijke trots.

JULIE: Dat dacht je.

MORI: (*Stopt de brief in zijn broekzak*) Je gaat toch niet terugkrabbelen, Julie? Denk je niet dat het daarvoor te laat is? (*Romantisch*) Nodigt alles rondom ons niet uit tot liefde?

Hij neemt haar in de heup en doet haar zachtjes draaien. Zo komen ze achteraan terecht. Moricet snuift langdurig en hard.

JULIE: Gustave, alsjeblieft. Heb je geen zakdoek?

MORI: De lucht is bezwangerd van heerlijk parfum dat ons in een roes van wellust smachtend naar liefde doet verlangen.

JULIE: Nu je 't zegt. Het ruikt hier lekker.

MORI: (*Doet haar opnieuw draaien. Zo komen ze bij het tafeltje terecht*) Bekijk deze eenvoudige dis, gedekt met twee couverts. Een heerlijk liefdessoupeetje wacht ons.

JULIE: (*Klapt blij in de handen*) Heerlijk! Kreeft en patrijs! Het lievelingskostje van mijn man!

MORI: (*Zucht*) {Kan ze die vent dan geen seconde uit het hoofd zetten?} (*Hij laat haar opnieuw draaien en vangt haar met de andere hand in de heup op*) Aanschouw en bewonder deze discrete verlichting. (*Toont de lampenkap*) Mysterie en belofte zullen hun volle wasdom bereiken als we de intensiteit van deze zacht glanzende lichtbronnen discreet beperken. We hebben alleen een straaltje licht nodig om te minnen, geen om te zien. Geliefden als wij voelen mekaar aan. (*Hij schakelt de lampenkap uit met zijn vrije hand. Door het raam rechts valt meer maneschijn*)

JULIE: Gustave, wat doe je toch?

MORI: Ik pas de lichtsterkte aan. Een teveel licht bederft de sfeer die zachtzinnig geschapen werd.. Kijk, zuster maan is van de partij. Zij kijkt ons monkelend aan. Oh Luna, godin en vertrouweling van geliefden! (*Hij leidt Julie naar boven tot bij het raam*)

JULIE: Het is een mooie maan vannacht.

MORI: Bewonder haar, de blanke ster in al haar pracht.

JULIE: (*Opent het raam en kijkt naar buiten*) Oh, hier loopt een balkon!

MORI: Alleen achteraan is balkon! Niet het hele huis rondom!

JULIE: Ik hou van balkons.

MORI: Zijn ze er niet voor ons? Geliefden uit Verona! (*Draait haar rond tot ze bij de alkoof terecht komen*) Waarom niet zitten in de maneschijn?

JULIE: Is 't niet wat frisjes buiten?

MORI: Wacht, ik open het gordijn! (*Trekt de gordijnen open. Meer maanlicht*)

JULIE: (*Ziet het bed*) Nee, dat niet! Dat wil ik niet!

MORI: Oh, geliefde! Niemand die ons ziet!

JULIE: Nee, zeg ik! (*Loopt naar beneden tot rechts voor*)

MORI: {Gtfr... Bijna... Het scheelde maar een haar!} M'enfin, Julie... Er is geen reden om je op te winden. (*Bij haar*) Julie, je beeft!

JULIE: Oh, Gustave. (*Werpt zich in zijn armen*) Het zou zijn alsof ik opnieuw ga trouwen.

MORI: {Oef, het gaat al beter.} Ik wou dat het waar was, mijn liefste.

JULIE: Die avond... stond hij daar ook, net als jij. Helemaal alleen stonden wij daar, hij dicht bij mij en ik dicht bij hem. En hij hield een hele redevoering over liefde, net als jij. En dan plots... Het bed! Net als jij... Daarna heeft hij me in zijn armen genomen, net als jij.

MORI: Genoeg... Hou op... Oh, Julie, wat ben je wreed. Waarom zeg je dat allemaal?

JULIE: Als hij gebleven was wie hij was, dan zou ik nu niet in je armen liggen.

MORI: *(Heeft er genoeg van)* Julie, alsjeblieft! Laten we het niet aldoor over je man hebben. En als je dan toch aan hem denkt, zie hem dan tenminste zoals hij echt is.

JULIE: Spreek me daar niet over!

MORI: Integendeel, daar wil ik het wel over hebben. Want zijn gedrag is iemand als jij onwaardig. *(Als een duivel in haar oor)* Denk eraan dat hij al de lieve woordjes die hij voor jou had opgespaard op dit ogenblik tegen die andere aan het fluisteren is.

JULIE: 't Is waar... De ellendeling!

MORI: En jij zou scrupules hebben? Kom, zeg!

JULIE: Nee, geen scrupules meer.

MORI: Hij heeft een maîtresse, Julie! Zie dat toch in!

JULIE: *(Slaat haar armen rond zijn hals)* Dan heb ik een minnaar!

MORI: Méér nog, hij omhelst haar! Hij zoent haar! *(Hij zoent haar)* Hij houdt haar stevig in zijn armen! *(Hij doet hetzelfde)* Hij zoent haar opnieuw! *(Hij zoent haar opnieuw)* Als dat geen schande is! En wat doet zij? Zij valt hem aan! Als een wilde tijgerin, hongerend naar...

JULIE: 't Is niet waar!

MORI: 't Is wel waar! Waar wacht je op?

Julie aarzelt even en geeft hem één zoen. Dan laat ze zich op een stoel zakken, bij de gedekte tafel.

JULIE: Ik heb dorst!

MORI: *(Betast de plek waar hij gezoend werd)* En ik, ik ben dronken. Dronken van liefde...

JULIE: Hoe lang moet ik nog wachten? Ik sterf gewoon.

MORI: *(Buiten zichzelf, knielt bij haar neer)* Oh, mijn engel! Oh, mijn droom! Ik geloof dit niet!
(Gaat ten aanval)

JULIE: *(Duwt hem weg)* Maar nee, Gustave. Ik sterf van dorst! Geef me wat te drinken!

MORI: *(Recht. Volkomen gekalmeerd)* Wat wou je drinken?

JULIE: Om te even. Champagne.

MORI: (*Recht*) Champagne? Waar is de champagne? (*Zoekt*) Heb je ooit! Dat mens van een Latour heeft hem vergeten! Wat heeft die eigenlijk in haar hoofd dat ze de champagne vergeet? (*Belt*)

JULIE: (*Recht*) Heb jij dan geen dorst?

MORI: Nee. (*Neemt haar opnieuw in zijn armen*) Ik heb alleen dorst naar jou! Ik dorst alleen naar jouw liefde! (*Declameert*) Uw lippen bedwelmen, uw schoonheid verslindt. Ik word door mijn zoet lief voor eeuwig bemind.

JULIE: (*Plots, met een rilling*) Spreek, mijn poëet, mijn dichter...

MORI: Mijn hartenpijn wordt lichter. Ik brand van verlangen om naast u te zijn. Steeds oprecht, nooit in schijn.

JULIE: Als je in verzen spreekt, kan ik je niet weerstaan. Dan sta ik niet in voor de gevolgen van mijn daden. Ga door! (*Moricet probeert iets uit zijn keel te worgen*) (*Pauze*) Wel?

MORI: Er komt niets. Ik vind er geen meer...

JULIE: (*Nuffig*) Oh, Gustave, nu doe je met opzet flauw.

MORI: Julie, ik zweer je... (*Binnensmonds*) {Verdomme, verdomme!} (*Begint te kokhalzen*)

JULIE: Gustave, wat heb je? Zal ik een dokter roepen?

MORI: Ik doe echt mijn best, maar ik krijg geen vers meer door mijn keel. (*Er wordt geklopt*) {Ook dat nog!} Wie daar?

LATR: (*Achter*) Ik ben het, monsieur Moricet. Gravin Latour.

MORI: De champagne. (*Maakt licht en gaat openmaken. Heel kort*) Vooruit, kom binnen.

LATR: (*Op*) Ohlala... Heeft iemand op uw staart getrapt?

MORI: Ja, eigenlijk wel. U.

LATR: Ik?

MORI: Staat uw hoofd nog op uw schouders, gravin? U bereidt een dineetje, maar waar is de champagne?

LATR: U hebt me opdracht gegeven iets te bereiden alsof het voor mezelf was. Dat waren uw eigen woorden. En champagne, daar krijg ik krampen van.

MORI: Tja, als uw persoonlijke gezondheid belangrijker is... En wat krijgt u van kippensoep? Fistels? En van mosselen?

LATR: (*Let er niet op*) Vermits monsieur aandringt, er ligt nog een fles in het rommelkamertje. Op het bovenste schap. (*Wil ze gaan halen*)

MORI: Wacht? Ik ben groter dan u. (*Hij gaat naar boven*)

LATR: Zoals monsieur verkiest...

MORI: Uw lippen bedwelmen, uw schoonheid verslindt... (*Handkus en af deur rechts boven*)

LATR: Is dat op mij?

JULIE: (*Lachend*) Ik dacht van niet.

LATR: Dat is nu eens een man zoals een man moet zijn, die monsieur Moricet! Is het niet, madame? Als ik hem bekijk dan begrijp ik dat een vrouw voor hem een doodzonde zou begaan.

JULIE: Hebt u het over mij?

LATR: Nee... Het was eerder een algemene gedachte. Voor mezelf, als u wil. Ach, mijn grote fout was dat ik op een dag gekozen heb voor een man die niet van mijn stand was. En dat heeft me mijn positie gekost in de haut monde, madame. Want de haut monde, die vergeeft graag een misstap, maar nooit een schandaal. En daarna heeft mijn echtgenoot me aan de deur gezet. Zover heb ik het ten slotte gebracht.

JULIE: Arme gravin. En wat was uw minnaar voor een man?

LATR: (*Met een zucht*) Het was de leeuwentemmer van circus Fernando.

JULIE: De leeuwentemmer van circus Fernando?

LATR: Oh, madame. Hij was zo ontzettend knap... Ik herinner het me nog als de dag van gisteren. Ik zat op de eerste rij met mijn man. En een borstkas dat hij had!

JULIE: Uw man?

LATR: Die? Pf! Integendeel, dat was net een wandelende plumpudding. Nee, de dierentemmer. Veertien dagen later ontving hij mij in zijn woonwagen die even elegant was ingericht als dit appartementje en even delicaat geparfumeerd. Ah, madame, een goede raad: val nooit voor de leeuwentemmer van circus Fernando! Mmm...

JULIE: Dat ben ik ook niet van plan.

LATR: Ik kan u niet genoeg feliciteren met uw keuze van een galante heer als monsieur Moricet.

JULIE: Oh, maar monsieur Moricet is niet wat u denkt dat hij voor me is, gravin.

MORI: (*Op met de fles champagne*) Zeg eens, gravin, die verwant van u die heeft daar nogal huis gehouden. Ik heb alles wat op orde gezet. Waar zijn de glazen?

LATR: In het kastje rechts, boven het aanrecht.

Moricet verdwijnt met de fles naar het keukentje rechts.

JULIE: Hoe lang is dat geleden, gravin? Dat van uw leeuwentemmer?

LATR: Twaalf jaar, precies vier dagen na de fête nationale.

JULIE: Het moet toch een diepe indruk op u gemaakt hebben dat u het nog zo precies weet?

LATR: Ach, spreek er me niet over. Maar het stomste is dat ik mooi in de val ben getrapt. Mijn man, die ging zagezegd op jacht...

JULIE: Op jacht? Ging uw man ook op jacht? Ja, en u had het zitten... Mannen! Altijd en overal dezelfde! Altijd dezelfde stomme uitvlucht om hun tijd bij hun maîtresse door te kunnen brengen!

LATR: Nee, madame, absoluut niet. Als een man zijn maîtresse wil opzoeken, dan gaat hij naar de club. Maar als hij op jacht gaat, dan verdenkt hij zijn vrouw en is hij erop uit om haar te betrappen.

JULIE: (*Schrikt*) Oh, hemel! (*Recht*) En als de echtgenoot al dikwijls gedaan heeft alsof hij op jacht gaat?

LATR: (*Geheimzinnig*) Dat betekent dat zijn eerste speurtochten niet tot het gewenste resultaat hebben geleid en dat hij kost wat kost wil weten wat zijn vrouw uitspookt.

JULIE: Afschuwelijk. En ik die dacht... (*Opent de deur van het keukentje*) (*Kort*) Moricet! (*Moricet op met twee gevulde champagneglazen*) Geef me mijn hoed en mijn mantel. Ik blijf hier geen seconde langer.

MORI: M'enfin Julie, wat heb jij toch vandaag?

JULIE: Wat ik heb? Dat jij misbruik hebt gemaakt van mijn vertrouwen en dat je me dingen hebt doen geloven die je me niet eens kan bewijzen. (*Moricet steekt een vingertje op*) Nee, zwijg! God zij dank heb ik me niets te verwijten. Ik ben trouw gebleven aan mijn man.

MORI: Dat zou je daarstraks niet gezegd hebben.

JULIE: Jawel, meneertje. En hij ook. Hij is mij ook trouw gebleven, de arme schat. (*Naar de kapstok*)

MORI: Ja, maar hij houdt er wel een maîtresse op na, aan wie hij rustig kan zitten frutselen als hij zagezegd op jacht gaat.

JULIE: (*Zet haar hoed op*) Je bent verschrikkelijk vulgair en je weet zou goed als ik dat je naar de club gaat als je je maîtresse opzoekt. Dan zeg je niet dat je op jacht gaat.

MORI: Wat... Wat...

JULIE: Watwat! Watwat! Op jacht gaan betekent dat een man zijn vrouw verdenkt en dan doet hij alsof hij weggaat, maar daarna komt hij terug om haar te betrappen.

MORI: Wie heeft je dergelijke onzin wijsgemaakt?

JULIE: Vraag maar aan de gravin. Ze zal aan jou precies hetzelfde vertellen als aan mij. (*Trekt haar mantel aan*)

Moricet bekijkt de gravin die héél stilletjes aanstalten aan het maken was om te verdwijnen.

MORI: Is het waar dat u dat hebt gezegd?

LATR: Bof... Ik heb wel iéts gezegd... Ik heb wellicht gezegd dat héél soms...

MORI: Merci! Waar bemoeit u zich mee? Ik herinner me niet dat ik uw mening heb gevraagd.

LATR: Het spijt me, monsieur Moricet. Had ik dat geweten!

JULIE: Laat de gravin met rust. Ze heeft er niets mee te maken. Ik wil weg. Ik wil hier gewoon weg. Meer niet.

MORI: Maar... Nooit! (*Tot Latour*) Vooruit! Eruit, jij! Eruit, zeg ik! (*Duwt haar naar de deur*)

LATR: Zeker, monsieur Moricet! Bedankt, monsieur Moricet! Tot ziens, monsieur Moricet! (*Af*)

MORI: (*Aapt haar na*) Bedankt, monsieur Moricet, tot ziens, monsieur Moricet! Pfoe! Vervloekte kletskaus! (*Wanhopig tot Julie*) Je meent het niet!

JULIE: (*Naar de trap*) Je zult meteen weten of ik het meen of niet.

MORI: (*Weet het niet meer*) Maar wat heb je toch? Ik laat jullie even...

JULIE: Juist! (*Eerste trede*)

MORI: ... rustig...

JULIE: Precies! (*Tweede trede*)

MORI: ... alleen...

JULIE: Klopt! (*Derde trede*)

MORI: Je was toch goed gehumeurd?

JULIE: En of! ... Nee, helemaal niet!

MORI: Ik ga de glazen vullen, ik kom terug en hop! verandering van humeur. Plots wil je er van door. Knoop dat maar aan mekaar.

JULIE: Zonder de minste twijfel.

MORI: En de reden? Voor zover je die hebt.

JULIE: Ik heb me tegenover jou niet te verantwoorden. Ik wil hier weg en dat volstaat. Ik ben vrij om te doen en te laten wat ik wil.

MORI: (*Gaat voor de deur staan*) Jij bent helemáál niet vrij om te doen en te laten wat je wil! Jij hebt me je woord gegeven. (*Nadert*) En een gegeven woord is heilig! Nog heiliger dan... dan... dan een heilige!

JULIE: Dat kan me allemaal niet schelen.

Ze vlucht naar één kant van de canapé. Moricet gaat achter haar aan. Spelletje lopen rond de canapé.

MORI: Jij hebt me een opdracht toevertrouwd.

JULIE: Dat kan ik me niet herinneren.

MORI: De opdracht je te wreken. En daar zal ik me aan houden, tot mijn laatste snok.

JULIE: Tot mijn laatste snik!

MORI: (*Briest*) Goed dan! Tot mijn laatste snik!

JULIE: Bij deze ontsla ik je van je vermeende opdracht.

Julie loopt naar de deur. Daar vangt Moricet haar op door zijn armen rond haar heupen te slaan.

Zo dwingt hij haar, trapje af, naar de canapé. Intussen...

JULIE: Laat me los, bruoit! Ik wil dat je me loslaat!

MORI: Nooit! Nu ik je heb, laat ik je nooit meer los!

JULIE: Ik zweer je! Ik zal me wreken!

MORI: Laat dat maar aan mij over!

De worsteling gaat nog even door, met het nodige gescheld (tekst improvisatie) tot ze beide vooraan uitgeput staan te hijgen. Toch houdt Moricet haar nog stevig in zijn greep.

MORI: (*Hijgend*) Julie... Ik hou zo veel van jou...

JULIE: (*Idem*) Laat me niet lachen. Jij houdt alleen maar van jezelf.

MORI: Julie, ik meen het.

JULIE: Als je dan toch zo veel van me houdt, laat me dan los.

MORI: Als je belooft het niet op een lopen te zetten. (*Pauze*) Beloof het!

JULIE: Goed, ik belooft het.

Moricet laat haar heel traag los. Julie loopt direct weg, maar Moricet grijpt haar bij de pols en draait haar, zodat ze brutaal op de canapé terechtkomt.

MORI: Ik had het kunnen denken!

JULIE: Je gebruikt geweld tegenover een weerloze vrouw. Je bent een gemene lafaard!

MORI: Je dwingt me. Door hier binnen te komen heb je me je eer en je reputatie toevertrouwd. Wel, die zal ik verdedigen, tot mijn laatste dingetjes... Zelfs tegen je eigen zelf.

JULIE: Je praat onzin.

MORI: Zeker niet. Voor iedereen die je kent verblijf je nu op de buiten, bij je meter. Bijgevolg ben je verplicht bij haar te blijven logeren. Tenzij je verkiest dat je meter een roddelcampagne organiseert omdat zij slechts als tussenstap dient naar iets helemaal anders.

JULIE: Je bent niet alleen een gemene lafaard, je bent ook een smerige ellendeling.

MORI: Hmm... Ik stijg in je achting. Wil je dat, wat ik daarnet zei?

JULIE: Goed, ik blijf bij mijn meter logeren. Op de canapé. *(Trekt haar mantel uit)*

MORI: Dan slaap ik op deze stoel. *(Plaatst een stoel face public)*

JULIE: Voor mijn part slaap je in kopstand.

Ze bekijken mekaar niet meer. Moricet doet de lamp uit en gaat zitten.

Het volgende gebeurt tezelfdertijd.

a) Julie maakt het zich gemakkelijk door de kussens van de canapé te schikken en te herschikken, waarbij ze ze soms met een ferme klap opschudt. Ze onderneemt vergeefse pogingen om een goede liggende houding te zoeken, terwijl ze zich probeert te bedekken met haar mantel die natuurlijk te kort is, zodat ofwel haar voeten ofwel haar schouders niet bedekt worden. Haar hoedje zet ze niet af. Komt het scheef te staan, dan zet ze het telkens weer recht.

b) Moricet zit onverstaanbare woorden te brabbelen, waarbij hij armen en benen voortdurend kruist en herkruist. Op een bepaald moment neemt hij uit de fruitschaal een sinaasappel waar hij zonder erbij na te denken in bijt als in een appel. Hij spuwt alles uit, houdt de mond wijdopen en de tanden ontbloomt, neemt zijn zakdoek en begint zorgvuldig zijn tanden schoon te wrijven. Tenslotte...

MORI: Dat ik jou zonodig naar hier moest halen...

JULIE: Heb je zelf om gevraagd...

MORI: Dat zal me nog lang heugen...

JULIE: Eigen stomme schuld... *(Pauze)*

MORI: De nacht doorbrengen op een stoel...

JULIE: Keihard, hoop ik...

MORI: En zeggen dat daar een mals bed staat te wachten dat nergens toe dient...

JULIE: Maar kruip er dan in, in je vervloekte bed! Kruip er dan in!

MORI: *(Denkt even na)* Nu je 't zegt... *(Recht)* Wat ga jij doen?

JULIE: Stoor je vooral niet aan mij. Ik lig hier uitstekend. Beter kan niet. *(Pauze)*

MORI: Als je wil neem ik de canapé. Dan kun jij in het bed slapen.

JULIE: Ik slapen in jouw bed? Nooit van mijn leven!

MORI: Zonder mij, bedoel ik. Zonder mij!

JULIE: Ik zit nog liever op mijn hurken.

MORI: *(Hopeloos)* Maar ik zei toch *zonder mij*. Snap jij dan niets?

JULIE: En of ik het snap. *(Ze staat recht, neemt haar mantel en gaat naar het keukentje)* Bezorg me alleen een deken of iets wat erop lijkt.

MORI: Je gaat het je beklagen.

JULIE: Pfoe!

MORI: Om te beginnen is het daar steenkoud.

JULIE: En om te eindigen?

MORI: Staat er niet eens een stoel!

JULIE: Pfoe! (*Gaat naar binnen en slaat de deur hard dicht*)

Moricet trekt een deken van het bed en gaat naar de deur van het keukentje. De deken sleept over de grond en zijn voeten raken erin verstrikt. Hij struikelt, valt en krabbelt sakkerend recht.

MORI: Dat zal me geen tweede keer gebeuren. Maar dat zal me potverdrie en vier geen tweede keer gebeuren! Wat denkt die wel? Ik ben een goeie jongen, maar te veel is te veel. Er zijn nog andere vrouwen op de wereld! En veel mooiere. Want geef toe, zó mooi is ze ook niet! Ze dénkt dat ze mooi is. Maar tussen denken en zijn... Nee, ik heb mijn lesje... (*Er wordt geklopt*) Wie nu weer?! (*Legt de deken op de canapé en gaat openmaken*)

LATR: (*Verveeld, half op*) Ik ben het maar, monsieur Moricet.

MORI: Weeral? Waarom? Wat nu weer? Maak dat u wegkomt. Ik heb u vanavond al meer dan genoeg gezien. (*Wil haar wegduwen en de deur sluiten*)

LATR: Maar monsieur, 't is uw overbuur die me naar u zendt.

MORI: En dan? Ik ken het heerschap niet eens. (*Probeert haar nogmaals buiten te krijgen*)

LATR: Dat weet ik, meneer. Maar hij kent u wel. Ik bedoel, hij weet dat u dokter bent en nu wil het toeval dat zijn nicht onwel is geworden en...

MORI: Zeg hem dat ik geen nachtdienst doe en dat zijn nicht me met rust moet laten. Ga slapen zoals iedereen, de toestand is zo al ingewikkeld genoeg.

Moricet duwt Latour af en doet de deur op slot. Hij gaat naar de stoel en begint een schoen los te knopen, waarbij hij zijn voet op de stoel plaatst.

MORI: Je moet maar durven. Wat kan mij dat mens en haar onwelzijn schelen? Ze kan voor mijn part zeven keer na mekaar onwel worden. Mijn zaken niet...

JULIE: (*Die intussen was opgekomen*) Ik wist dat je je van mij niets meer aantrekt, maar dat het zo erg was, wist ik niet. Er staat daar namelijk een gaskachelkje.

Heb je ergens lucifers?

MORI: Maar, Julie, ik ... (*Hij loopt vanaf nu op één schoen*)

JULIE: Of je ergens lucifers hebt, vroeg ik.

Moricet haalt ze uit zijn broekzak en biedt ze haar aan. Ze rukt ze uit zijn hand en gaat weg.

JULIE: Blind was ik. Stekeblind. (*Af*)

MORI: *(Op één schoen achter haar aan)* Maar Julie, luister toch... *(Ze slaat de deur voor zijn neus dicht)* En zeggen dat die arme Duchotel met zo'n feeks zijn leven moet verslijten. Ik zou niet graag in zijn schoenen willen staan. Eigenlijk sta ik er niet verstoeld van dat hij zijn plezier bij een andere zoekt. *(Er wordt geklopt)* Is ze daar wéér? Wacht verdorie! *(Hinkelt naar de deur en maakt open. Dreigend)* Als u denkt... Aah!

Moricet slaat de deur dicht en draait de sleutel in het slot. Buiten horen we iemand sakkeren omdat hij blijkbaar de deur tegen zijn neus heeft gekregen. Moricet loopt in paniek de treden op en af.

MORI: *(Tekst improvisatie)* Wat moet ik doen? Dit wordt mijn einde! *(Er wordt opnieuw geklopt)*

DUCH: *(Achter)* Moricet! Doe open! Ik ben het!

MORI: *(Naar de deur)* Maar ik krijg de deur niet open! *(Morrelt met opzet aan het slot)*

JULIE: *(Op)* Wat gebeurt hier allemaal?

MORI: *(Naar haar)* Julie! Er zitten inbrekers in het gebouw! Ze staan waarschijnlijk voor onze deur! Kijk!

We zien de deurkruk op en neer gaan.

JULIE: Mijn god! Je moet iets doen!

MORI: *(Leidt haar met zachte, maar stevige hand naar het keukentje)* Kom er niet uit voor ik je roep. *(Geeft haar een duw en trekt de deur dicht)*

DUCH: *(Achter)* Moricet! Komt er nog wat van!

MORI: Bijna! *(Naar boven en opent)* Echt, ik kreeg het slot... Wat doe jij hier? Wat scheelt er? *Duchotel komt op, terwijl hij het hoofd achterover houdt met zijn zakdoek voor zijn neus.*

DUCH: *(Onduidelijk)* Dat heb ik aan jouw stomiteiten te danken. Wat doe jij hier?

MORI: Let op dat je niet struikelt. *(Helpt hem de trap af, waarbij hij zelf bijna struikelt)* Heb ik je dat niet gezegd? En knijp je neus dicht.

DUCH: Wat gezegd?

MORI: *(Naar de stoel)* Pas op dat je niet van de stoel dondert als je gaat zitten. *(Helpt Duchotel zitten)* Dat ik hier woon.

DUCH: Nee.

MORI: Ik dacht nochtans van wel. Wil je dat ik een dokter roep? *(Hij gaat vlug luisteren aan de andere deur)*

DUCH: Een dokter... Maar dat ben je toch zelf!

MORI: Euh... Je hebt gelijk.

DUCH: Dus jij bent de dokter?

MORI: Dat zei je toch al.

DUCH: Ik bedoel, die van hier tegenover.

MORI: Ha ja, dat klopt. Ik ben de dokter van hier tegenover.

DUCH: Het is over, denk ik. *(Snuift en stopt de zakdoek weg. Geluid in het keukentje)* Wat is dat?

MORI: Dat? Schoorsteenvegers.

DUCH: Schoorsteenvegers? Op dit uur?

MORI: Voor hen maakt het geen verschil. Zij zijn toch zwart. *(Hij doet de deur op slot)*

DUCH: Waarom doe je die deur op slot?

MORI: Dat is tegen het roet. Zo kan het roet niet naar binnen.

DUCH: *(Prettig)* Jij deugniet... Ik wist dat je wat voor me verborgen hield. Of beter, je houdt iemand voor me verborgen.

MORI: Ik? *(Met een gebaar van "Wat denk je wel?")*

DUCH: En die mooie gedekte tafel dan? Da's voor de poetsvrouw, waarschijnlijk.

MORI: Die stond er al. Toen ik het appartement huurde.

DUCH: Hou toch op met je onzin, Moricet. Ik weet alles. Ze hebben het me verteld.

MORI: W... w... wat verteld?

DUCH: Dat je een liaison hebt. En dan nog wel met een vrouw van goeden huize.

MORI: Wie heeft je zoiets verteld?

DUCH: De conciërge.

MORI: De conciërge! Als ik die te pakken krijg...

DUCH: *(Lachend)* Ja, discretie is ook haar sterke kant niet... En wie is het gelukkige slachtoffer?

MORI: Discretie is wel mijn sterke kant.

DUCH: Komaan, onder ons. Je veronderstelt toch niet dat ik...

MORI: Het is... Madame Cassagne, als je 't dan toch wil weten!

DUCH: *(Bekijkt hem eerst even en barst dan in lachen uit)* Onnozelaar!

MORI: Erewoord!

DUCH: Beste kerel... *(Plots ernstig)* Ik ben met haar.

MORI: Met madame Cassagne?

DUCH: Met madame Cassagne.

Moricet neemt de deken, drapeert het over zijn hoofd en gaat in het midden van de canapé zitten.

DUCH: *(Prettig)* Het doet er niet toe. Het kan me zelfs niet schelen dat je me niet vertrouwt. Het doet me plezier dat jij de dokter van hier tegenover bent. Kom mee.

MORI: Waar naartoe?

DUCH: Naar madame Cassagne natuurlijk. Die onwel is geworden. Mijn madame Cassagne. (*We zien de deurkruk van het keukentje op en neer gaan*) Zeg, je schoorsteenvegers zijn zeker ook onwel aan het worden? (*Lacht*) Ik zou haar er maar uitlaten als ik jou was. Straks breekt ze 't hele kot nog af.

MORI: (*Legt de deken vlug op de canapé*) {Hij heeft gelijk. Als ze begint te gillen, zal hij haar stem herkennen} Je hebt gelijk. Als ze begint te gillen ga jijhaajaga jij maar, ik kom zo.

DUCH: Ik loop vlug naar de conciërge een paar poedertjes vragen. Misschien is het niet zo erg. *Duchotel loopt af. Moricet opent de deur van het keukentje.*

JULIE: (*Op. Ze geeft Moricet een flinke oorvijg*) Hoe durf je! Me zo helemaal alleen opsluiten!

MORI: Julie, ik zweer je. Er zijn echt inbrekers. Ik ga hen nu achtervolgen. En ik smeed je, blijf binnen, ga niet weg. Die kerels zijn levensgevaarlijk. (*Neemt zijn dokterstas die bij de kapstok staat*) En je maakt voor niemand open. Begrepen? (*Loopt naar de deur*)

JULIE: Waarom neem je je tas mee?

MORI: (*Komt terug. Bloedernstig*) Julie, hier zullen gewonden vallen. Zelfs doden!

JULIE: Een geluk dat jij dokter bent en jezelf kan verbinden. (*Moricet af*) Er zullen doden vallen! Oh, wat moet ik doen? Ik moet hier dringend weg! (*Af keukentje en onmiddellijk weer op terwijl ze haar mantel aantrekt en dichtknoopt. Ze gaat naar de deur*) Stel dat ze op de overloop op de loer liggen? Nee, ik blijf! (*Ze doet haar mantel uit en gaat af keukentje*)

DUCH: (*Op met medicamenten*) Wel, waar is hij nu gebleven? (*Prettig*) En als ik nu eens... (*Hij sluipt naar de deur van het keukentje en klopt. Er wordt teruggeklopt!*) Is daar iemand?

JULIE: (*Achter, met vervormde stem*) Nee, hier is niemand.

Duchotel glimlacht, schudt het hoofd en gaat naar het raam. Hij kijkt naar buiten. De deur gaat voorzichtig open en Julie sluipt op. Ze ziet Duchotel.

JULIE: {Mijn man!}

Duchotel wil zich omdraaien. Julie vindt er niets beters op dan zich volledig onder de deken te verbergen.

DUCH: He? Wat is dat? (*Julie schuift een paar decimeter richting keukentje*) En het beweegt nog ook! Dag, sympathiek spook! (*Julie loopt natuurlijk blind tegen de stoel aan. Ze onderdrukt een kreet van pijn*) Pas op, spookje. Straks doe je je nog pijn. (*Glimlachend*) Wees niet bang, lief dametje, ik respecteer uw discretie. (*Julie maakt een kleine buiging als dank*) Ik kwam alleen maar kijken of dokter Moricet hier was. (*Julie schudt uitdrukkelijk*

van nee) Merci, ma chère dame. Meer hoef ik niet te weten. *(Hij gaat naar de deur en botst er op Moricet die net binnenkomt)* Ah, daar ben je eindelijk.

MORI: Wat doe jij hier weer? *(Zet de tas op zijn plaats bij de kapstok)*

Julie laat zich in de canapé vallen.

DUCH: Zeg... *(Duilt, met knipoog)* Ouwe snoeper...

MORI: *(Probeert stoer te doen)* Ah ja, wat dacht je?

DUCH: *(Andere toon)* En? Ben je geweest of niet?

MORI: Geweest? *(Snapt het)* Ja, ik ben geweest! Ik heb haar een spuitje gegeven.

DUCH: Een spuitje?

MORI: Ja, een spuitje. Dat ken je toch? Psj, psj! Het komt in orde. Ze wacht op jou.

DUCH: Je lijkt me een beetje over je toeren. Maar... *(Doelt op de figuur in de canapé)* ... je zou voor minder. Charmant, je verovering. Alleen jammer dat ze er zo oosters uitziet.

MORI: Ze is timide. Verschrikkelijk timide. Vandaar.

DUCH: *(Lacht)* Dat zijn ze in 't begin allemaal. Maar dat betert vlug! En... niet vergeten: mondje dicht. *(Duilt)* Succes! *(Af)*

Moricet sluit de deur, draait de sleutel om en leunt er met een zware Oef! tegenaan.

JULIE: *(Verwijdert de deken en recht)* Eindelijk! Ik dacht dat het nooit ging eindigen. Ik sta te bibberen op mijn benen. En die inbrekers?

MORI: Wat een toestand. Mensen, wat een toestand!

JULIE: *(Rolt de deken tot een bolletje)* 'En die inbrekers?' vroeg ik. Ik veronderstel dat we nu zo vlug mogelijk maken dat we wegkomen?

MORI: Juist niet! Ik heb ze verdreven, maar ze kunnen altijd ergens op de loer liggen.

JULIE: En mijn man...

MORI: Snap het toch Julie! Als we vertrekken kan hij ons zien, ons tegen het lijf lopen. Op de trap, de overloop, op straat, weet ik veel. Nee, de deur blijft op slot. Ik leg de sleutel op het nachtkastje *(Doet het)* en niemand kan erin.

JULIE: Dit wil ik geen tweede keer meemaken.

Ze laat zich in de canapé vallen en rolt de deken op als hoofdkussen.

MORI: *(Naast haar)* Een beetje moed. Het gevaar is voorlopig geweken. Probeer wat te slapen. Dan kun je morgen rustig naar huis alsof je terugkomt van bij je meter.

JULIE: Als jij denkt dat ik nog zal kunnen slapen.

MORI: Probeer het. Ik doe hetzelfde. *(Gaat naar boven)*

JULIE: *(Neemt de kaars)* Slaapwel. *(Plots)* Maar ik vergeef het je nooit! *(Met de opgerolde deken gaat ze richting keukentje)*

MORI: Ja, flut zeg...

JULIE: Excuseer?

MORI: Ik zei: jaja, zeg, zei ik.

Julie bekijkt hem nog een seconde lang en gaat af.

MORI: Pf... Als er dan toch niets aan te doen is... *(Terwijl hij zijn gilet uittrekt en op de stoel bij zijn jas legt)* Ze zal daar niet al te comfortabel liggen. Nu, ze heeft er zelf om gevraagd. Ze had maar in bed moeten komen liggen. Dat ze naar het badkamertje gaat. Het bad is vrij. Enfin, nu weet ik tenminste wat het betekent verleid te worden door een vrouw van goeden huize. *(Gaat naar boven en controleert de deur)* Mooi. Om hier binnen te geraken moet je ook van goeden huize zijn.

Hij trekt zijn schoen uit, gaat de andere zoeken en zet ze mooi naast mekaar onder het nachtkastje. Hij trekt zijn pantoffeltjes aan. Hij steekt de kaars aan die hij mee naar beneden neemt. Hij trekt zijn broek uit, plooit ze zorgvuldig en legt ze over de canapé. Hij draagt lang, wit ondergoed en een hemd met lange slippers. Zijn das houdt hij aan. Hij knipt de lamp uit, gaat naar boven en zet de kaars op het nachtkastje. Hij strijkt de dekens mooi glad, schudt het kussen op en kruipt in bed. Hij strijkt alles nogmaals mooi glad, schudt het kussen nogmaals op, trekt zijn das goed dicht en blaast de kaars uit. Dan kruipt hij helemaal onder de wol. Pauze. Plots komt hij in zithouding overeind.

MORI: Maar jandorie! *(Steekt de kaars aan)* Ik ben een geluksvogel. Ik lig hier in bed, zij ligt daar in bad. Waarom zouden we niet van de gelegenheid... Ach! Trek je dekens tot over je oren en slaap, imbeciel! *(Blaast de kaars uit, trekt de dekens tot over zijn oren. Pauze. Komt even kijken)* Foert! *(Geeuwend)* Naar de duivel met dat vrouwvolk!

Hij geeuwt uitgebreid en trekt de dekens opnieuw tot over zijn oren. Pauze. De deur van het keukentje gaat zachtjes open en Julie verschijnt met de kaars. Ze gaat naar de canapé waar ze het beste kussen zoekt.

JULIE: En meneer die slaapt natuurlijk al.

MORI: *(Onder de deken)* Maar natuurlijk slaap ik al? Wat lig ik hier anders te doen?

JULIE: Als jij het maar goed hebt. Dan mag de rest van de wereld vergaan, zeker?

MORI: *(Idem)* Ben je speciaal opgestaan om me dat te komen zeggen?

JULIE: Nee. Ik zoek een kussen.

MORI: *(Idem)* Mooi. Als je er één gevonden hebt, wens ik je een goede nacht.

JULIE: *(Gewapend met kaars en kussen) (Kort)* Wat kan jou dat schelen? Ik lig in een koud, hard bad en meneer ligt in een warm, mals bed en zijn geweten is gesust.

MORI: *(Klinkt slaperig)* Och, Julie, alsjeblieft...

JULIE: Meneer heeft de reputatie van een eerbare vrouw, van een trouwe echtgenote naar de vaantjes geholpen. Enfin, toch bijna, gelukkig was die deken er. Ik zou anders nogal een figuur geslagen hebben! Betrapt door mijn echtgenoot die nota bene zelf een schuinsmarcheerder is. En in werkelijkheid is er niets gebeurd. Helemaal niets! En aan wie moet ik dat allemaal uitleggen? Een echte gentleman doet zoiets immers niet. Want dat ben jij toch, een echte gentleman? *(Is tot bij het bed geraakt)* Als jij me nog één keer durft zeggen dat je een echte gentleman bent... *(Moricet antwoordt met luid gesnurk)* Je luistert niet eens! Oh!

Ze wil hem slaan met het kussen, maar beheerst zich op het laatste nippertje. Ze gaat naar het keukentje en gaat af. Donker, op een paar manestrallen door de ramen na. Moricet snurkt verder. Op dat ogenblik horen we de sleutel in het slot van de voordeur knarsen. De deur gaat zachtjes open en daar verschijnt de gestalte van Dorothée.

DORO: *(Fluistert)* Sapristi, het is hier zo donker als in de hel. En ik heb geen lucifers. *(Sluit de deur en doet ze op slot. Ze steekt haar sleutelbos in haar zak)* Toch gemakkelijk dat Urbain me een sleutel gaf. Ik kan binnen als ik wil. *(Richting bed)* Mijn liefste boemboeuke slaapt natuurlijk al. Gaat die blij zijn als hij me ziet. Ik ben het, boemboeuke: Dorothée... *(Gesnurk) (Licht gesnurk)* Hij slaapt als een marmot. *(Zwaar gesnurk)* Een verkouden marmot, zo te horen. *(Prettig)* Ik ga hem wakker zoenen zoals de mooie prins het deed bij Sneeuwvitje. Maar dan omgekeerd. *(Zeer zwaar gesnurk)* Die heeft het flink te pakken, zeg! *(Ze zoent Moricet die grommelt en zich op de andere zijde draait)* Ja zeg, van vast slapen gesproken! Dan maar de grove middelen gebruiken.

Dorothée kruipt naast Moricet en begint hem te zoenen.

MORI: Wa... wagebeuter?

DORO: Maar dat is mijn lief boemboeuke niet!

Maar Moricet heeft zijn arm al rond haar geslagen.

MORI: Oh, Julie... *(Maakt zoenbewegingen met de lippen)*

DORO: Laat me los, bruit!

Een korte strijd: slaan met kussens, gekreun en gesteun, gewoel. Ten slotte werkt Dorothée zich los en verbergt ze zich onder het bed. Moricet is klaarwakker.

MORI: Wat was dat? Wie was dat? Een vrouw? Julie!

Moricet steekt de kaars aan, trekt zijn pantoffels aan en gaat met de kandelaar naar het keukentje. Zodra hij weg is, kruipt Dorothée (kant publiek) van onder het bed met de po, die ze terugplaatst. Dan gaat ze op de tast zo snel mogelijk naar de overkant.

DORO: Heeft hij zijn bed dan geleend aan een vriend? En waarom riep die op Julie?

Moricet op, met de kaars. Zodra ze hem hoort opkomen verdwijnt Dorothée in het rommelhok en trekt ze de deur achter zich dicht.

MORI: Ik zweer je... Ik weet niet wat er gebeurd is, maar er kroop een vrouw bij me in bed.

JULIE: *(Die volgt met een kaars. Ze geeft hem een flinke oorveeg)* Jij denkt zeker dat ik mijn verstand helemaal verloren heb? Wat ga je nog allemaal uithalen om me in je perverse nest te krijgen? Trouwens, hoe sta je hier voor mij? Dat bewijst genoeg waar je op uit bent!

MORI: *(Naar boven, gaat zijn peignoir aantrekken)* Maar nee! Echt! Ik zeg je dat er een vrouw was! Een andere vrouw, hoor je me! Niet jij!

JULIE: Waar dan? Bewijs het. Waar zit ze?

Moricet gaat naar boven, Julie volgt. Hij geeft haar de kaarshouder en kruipt onder het bed. Hij komt er langs de achterkant uit met de po. Hij komt langs de voorzijde van het bed en plaatst de po er terug onder. Daarna gaat hij naar beneden, kruipt onder de tafel door en zoekt.

MORI: Licht me bij.

Julie die gevolgd was met de twee kaarsen, licht Moricet bij zonder te kijken en verbrandt zo zijn neus met de vlam.

MORI: Au!! *(Gesakker)*

JULIE: En? Al iets gevonden?

MORI: Nee! *(Recht. Houdt zijn neus vast)* Als ik zeg dat ze me gezoend heeft.

JULIE: M'n neus! Weet je wat jij bent? Zo zot als een geklutst ei! *(Ze geeft hem een kaars, gaat naar de voordeur die ze probeert te openen)* *(Gespeeld)* Oh, Moricet, ik ken het antwoord!

MORI: Ja, ja! Zeg op! Zeg op!

JULIE: *(Idem)* Je hebt gelijk. Hier wás een vrouw. *(Brutaal)* Een vrouw die langs het sleutelgat naar binnen is gekropen. Weet je wat jij moet doen? Een hoop aspirines slikken, je bed inkruipen en de dekens tot over je oren trekken. En vooral, mij met rust laten. *(Zet de kaars op tafel en neemt plaats in de canapé)*

MORI: *(Gaat naar de deur en wil ze openen)* Ik moet een nachtmerrie gehad hebben. *(Betast zijn neus)* En toch heb ik iets gevoeld... Ik ben niet gek.

JULIE: Het is me écht te veel. Wat een nacht! Lieve hemel, wat een nacht! Dit heb ik van mijn hele leven nog niet meegemaakt! (*Over haar toeren, begint te huilen*)

MORI: (*Bij haar*) Julie, ik dacht echt... (*Zet zijn kaars op tafel en wil zijn arm rond haar schouder leggen, maar ze duwt hem weg*)

JULIE: Ik hou dit geen seconde langer vol!

Plots worden op de deur drie forse slagen gegeven, rustig na mekaar. Julie en Moricet schrikken.

BRID: (*Achter*) In naam der wet! Doe open de deur!

Moricet loopt naar de deur. Julie zet haar kaars op de kast.

JULIE: De politie! Zie je nu dat de gravin gelijk had. Ik ben verloren! (*Weet niet wat te doen*)

MORI: (*Weet evenmin wat te doen*) Ik ook. Verberg je ergens! Hier is geen enkele uitgang!

BRID: (*Idem*) Doe open! Of we beuken de deur in!

JULIE: (*Loopt naar het bed*) In het bed!

MORI: Ja, dat is de meest uitgelezen plaats om je te verbergen als de politie je komt betrappen. (*Julie rent naar het raam en opent het. Moricet houdt haar tegen*) We zitten wel op de tweede verdieping!

BRID: (*Idem*) Vluchten is zinloos. We weten dat u er bent!

JULIE: Waar dan? Waar?

MORI: Weet ik het! Doe zelf iets, verdorie! Je staat daar gewoon te suffen! Doe ook eens iets!

BRID: (*Idem*) Indien u niet bereid bent deze deur vrijwillig te openen...

MORI: ...rest ons maar één mogelijkheid. Ons eruit kletsen. (*Trekt vlug zijn peignoir uit, trekt zijn gilet en zijn jas aan, zonder te beseffen dat hij in zijn ondergoed staat. Julie gaat de peignoir aan de kapstok hangen.*)

BRID: ...tel ik tot drie. Eén!

MORI: Rustig blijven. Vooral je koelbloedigheid bewaren! Mijn hoed! Julie, waar is mijn hoed? (*Julie komt terug en geeft zijn hoed. Hij zet hem op*) Vooral het hoofd koel houden! (*Julie gaat haar mantel aantrekken*)

BRID: (*Idem*) Twéé!

MORI: Nee, wacht! Ik kom! Ik ben er zo! (*Tekst improvisatie*)

Hij neemt de handschoenen die nog onder zijn hoed zaten, trekt ze aan, neemt de sleutel van het nachtkastje, ontsluit en opent de deur.

MORI: Komt u binnen, meneer de commissaris. (*Julie op*)

BRID: *(Op met twee agenten) Hier! Bij de deur! (De twee grommen iets, stellen zich op, benen iets gespreid, handen op de rug)*

MORI: Zou u zo goed willen zijn me te vertellen welke machtiging u de toelating geeft om mijn deur op dit uur in te beuken.

BRID: *(Ontbloot waardig het hoofd en toont zijn penning)* Dat zal ik zeker. *(Andere toon)* Maar vooraf wil ik mij, monsieur dame, verontschuldigen voor de manier waarop ik verplicht ben u op dergelijk ontieligelijke vroege uur te storen in uw drukke activiteiten. Wanneer de magistratuur bevelschriften uitvaardigt, dan buig ik ootmoedig in gehoorzaamheid. *(Maakt een buiging naar elk van hen)*

MORI: Het is in orde, monsieur.

De commissaris wandelt tot bij de tafel, terwijl Julie en Moricet -links voor, face public- hand in hand staan en Julie alle moeite van de wereld heeft om haar schrik te verbergen.

BRID: Dit gezegd zijnde, kom ik, geachte heer, of liever, geachte mevrouw, op verzoek van meneer uw echtgenoot, op dit ver gevorderde uur ter uwer domicilie de aanwezigheid constateren van meneer hier aanwezig.

MORI: *(Spreekt vlug)* Excuseert u mij, meneer de commissaris. Ik begrijp dit dus niet. Dit is dus mijn domicilie en ik woon hier dus. Ik ben dus getrouwd met mevrouw met wie ik dus gehuwd ben en die dus mijn echtgenote is terwijl ik dus tegelijk haar echtgenoot ben. Bijgevolg zijn wij dus man en vrouw.

BRID: Natuurlijk, meneer. We kennen dat, nietwaar. Het is een reactie die we in ons ambt schier dagelijks te horen krijgen. Als heer heb ik begrip voor het etaleren van uw vermeende onschuld. Als commissaris echter... *(Legt zijn hoed op de tafel en haalt notaboekje en pen uit zijn zak)* Iets meer licht, alsjeblieft. *(Na een vingerknip en een grom komt Agent 1 de lamp aansteken)* ...kan ik me moeilijk verzoenen met deze bewering. Uw naam luidt?

MORI: Dokter Moricet.

BRID: *(Noteert)* En u, madame?

JULIE: Ik? Euh...

MORI: Zij is mijn echtgenote. Zei ik toch. Daarom noemt iedereen haar madame Moricet.

BRID: *(Noteert)* Die spreekwoordelijke halsstarrigheid toch... Wij hebben nochtans duidelijke bewijzen dat madame hier aanwezig niet madame Moricet is...

JULIE: *(Ze houden mekaar nog steviger vast)* Nu is het afgelopen.

MORI: Juist. Nu is het afgelopen.

BRID: Madame is namelijk madame Cassagne.

TWEE: Madame Cassagne? (*Korte pauze*)

MORI: Oh, mijn goede commissaris! (*Alsof hij Bridois wil omarmen*) Oh, mijn brave commissaris!

BRID: Geen handtastelijkheden, alstublieft.

MORI: Excuseer. (*Als een krankzinnige*) Madame Cassagne, dat is hier tegenover! Dat is hier tegenover! Aan de overkant van de overloop.

BRID: Hier tegenover aan de overkant van de overloop?

MORI: (*Id*) Zeker, meneer de commissaris, hier vlak tegenover aan de overkant.

JULIE: Van de overloop!

Bridois wandelt heen en weer, alsof hij iets meet of zoekt. Ten slotte staat hij vooraan rug publiek.

BRID: Met uw welnemen, maar de conciërge beweerde ten stelligste het volgende: tweede verdieping, deur rechts. Dit is ontegensprekelijk mijn rechterzijde.

MORI: Akkoord, maar de trap maakt de volgende beweging. (*Toont. Neemt vervolgens de commissaris bij de arm en draait hem face public*) bijgevolg is uw rechterzijde hier.

BRID: (*Korte pauze. Maakt nogmaals de beweging*) Monsieur, dame, aanvaard mijn allernederigste excuses! Ik was onkundig van het feit dat mijn linkerzijde in werkelijkheid mijn rechterzijde is.

MORI: (*Loopt naar boven*) Dat u rechts met links verwart is nog geen reden is om de mensen op dit vroege uur wakker te maken. (*Maakt de deur open*) Monsieur le commissaire...

BRID: Nogmaals mijn excuses. Monsieur... Madame... Doet u gerust verder met uw besognes. (*Tot de agenten*) 't Is hier vlak tegenover aan de overzijde van de overloop.

De agenten grommen en vertrekken. Bridois draait zich om en buigt. Hij gaat weg. Moricet slaat de deur fors dicht en doet ze op slot. De sleutel laat hij steken. Hij leunt tegen de deur en blaast uit.

JULIE: Dit is te veel... Dit kan ik niet meer aan! (*Gaat op de arm van de canapé zitten en valt achterover*)

MORI: Julie...

JULIE: Wat?

MORI: Dit is te veel... Dit kan ik echt niet meer aan...

JULIE: (*In zithouding*) Hou je mond, *monsieur* Moricet... De politie! Erger kan niet! Doe me dat niet meer aan! Nooit meer, hoor je!

MORI: Is 't weer mijn schuld? Trouwens, het was voor madame Cassagne dat ze kwamen. (*Slaat zijn hand voor zijn mond*) {Duchotel!} (*Slaat met zijn duim tegen zijn wijs- en middenvin-*

ger om aan te tonen hoe erg het wel is voor Duchotel.) {De sukkel!} (Toch lijkt hij het eerder prettig te vinden)

JULIE: Je lijkt wel tevreden?

MORI: Nee, ik lijk niet tevreden. Zie ik er soms tevreden uit?

JULIE: Je geeft anders wel die indruk. Mannen!

Ze neemt haar kaars, blaast de andere kaars uit, draait de lamp uit en gaat af in het keukentje.

MORI: *(Achter haar aan)* M'enfin, Julie, luister toch...

Hij botst onderweg tegen de stoel en krijgt de deur bijna op zijn neus. Hij opent ze en gaat naar binnen. Aan het raam van de alkoof was intussen van links Duchotel verschenen, compleet rade-loos. Hij tikt op het raam, probeert de deuren te openen. Niets. Hij verdwijnt rechts. Twee seconden later verschijnt hij voor het raam dat door Julie op een kier werd gezet. Hij klautert naar binnen. Hij is volledig opgedirkt zoals het hoort: hoed, jachtetui met geweer, weitas, jas... op één ding na: zijn broek! Hij draagt eveneens lang, wit ondergoed. Hij weet niet wat doen. Plots beseft hij dat hij zijn broek niet draagt. Hij betast de vloer, alsof zijn broek daar moet liggen.

DUCH: Mijn broek! Ik heb mijn broek vergeten! Ik kan onmogelijk weg! *(Vindt op de tast de broek van Moricet)* God zij geloofd en geprezen, een broek! *(Hij trekt de broek vlug aan, zonder op de bretellen te letten die blijven hangen)* Gered! Ik ben gered!

Hij loopt naar de voordeur die hij ontsluit. Intussen gaat de deur van de rommelkamer langzaam open en daar verschijnt Dorothée.

DORO: *(Fluistert)* Wat was dat hier voor een kabaal, zeg? *(Ze ziet Duchotel)* Nonkeltje!

DUCH: Dorothée!

Duchotel vlucht weg en slaat de deur dicht. Dorothée gaat de kast in en slaat de deur dicht. (Beide deuren worden tegelijk dicht geslagen) Dan horen we stemmen op het balkon, waar de agenten en de commissaris verschijnen bij de alkoof. Op hetzelfde ogenblik komt Moricet op. De agenten rennen naar het tweede raam. De commissaris keert op zijn stappen terug.

MORI: Wat is dat hier, zeg?

AGT1: *(Bij het raam. Deze heeft een lamp en gromt)* Daar is hem, zie! Hij loopt in zijn slippers! We hebben u vast, hè makker! *(Wordt door zijn collega naar binnen geholpen. Deze volgt)*

MORI: *(Onthutst)* Wat... Wat...

AGT1: Hier gij!

Moricet loopt rond, gevolgd door agent 1. Rondjes rond de canapé en het tafeltje. Intussen komt

Agent 2 er grommend bij. Moricet slaagt erin de twee te ontwijken door onder de tafel door te duiken, waardoor de agenten in mekaars armen vallen. Maar even later hebben ze hem toch te pakken.

AGT1: We hebben hem bij zijne gilee, chef!

AGT2: Ja, chef! We hebben hem bij zijne collier!

MORI: Wilt u me wel eens loslaten! Wilt u me wel eens loslaten!

AGT1: Wacht, manneke. We zullen u leren in uw onderbroek langs de mensen hun balkons te paraderen!

MORI: *(Weert zich dapper)* Help! Laat me los! *(Hij zal blijven protesteren - Tekst improvisatie)*

AGT1: En dan nog in uw slippen!

AGT2: Da's toch geen zicht, jong!

AGT1: Ge kunt het subiet allemaal expliqueren aan onze commissair.

AGT2: Dan zult ge wel minder van uwen theater maken!

BRID: *(Op voordeur)* Aanhouden en afvoeren! *(Af)*

AGT1: Wacht maar, kadeeke!

AGT2: 't Zal uwen beste keer niet zijn!

De Agenten sleuren Moricet naar boven en gaan af voordeur. Daarna volgt de commissaris.

JULIE: *(Die al een tijdje verdekt stond opgesteld)* Oeioeioei, wat zullen ze met hem doen?

DORO: *(Opent de deur)* Tante Julie?

JULIE: Dorothée!

Julie vlucht het keukentje in. Dorothée neemt de uitgang. De deuren worden tegelijk dichtgesmakt.

En dan valt het

DOEK

Bedrijf 3

Zelfde decor als in het eerste bedrijf. Julie komt achteraan op, gevolgd door Moricet. Deze draagt een andere broek.

MORI: Ik wou niet vroeger komen om geen argwaan te wekken. Als je eens wist hoe ongerust ik vanmorgen was. Ik wist niet waar je naartoe was na het drama van vannacht.

JULIE: Weet ik het zelf? Ik was compleet in de war. Jij was verdwenen, het raam stond wagewijd open. Ik dacht aan die inbrekers. En dan, alsof ze uit het niets opdook, stond daar dat schepsel van een Dorothée. Nu vraag ik je, Dorothée! En dan is er een gat in mijn geheugen. Ik weet niet wat ik gedaan heb, maar ineens stond ik op straat. (*Korte pauze*) Zonder mijn hoedje.

MORI: Tchch!

JULIE: Ik weet evenmin hoe lang ik rondgedoold heb, maar op een bepaald moment klampte een jonge nietsnut me aan die vroeg: “Hè, schat, zijde content mee 20 ballen?”

MORI: Misschien wou hij gewoon wat geld wisselen?

JULIE: Gustave, jij kunt soms toch ongelooflijk naïef zijn. Hoe dan ook, het bracht me naar de realiteit terug en ik ben er vandoor gegaan als een... Je weet wel... Ik besepte dat ik thuis moest geraken, want ik had geen geld voor een hotel. Ik heb een taxi staande gehouden en tegen de chauffeur gezegd dat hij maar wat moest rondrijden. Die zal wel gedacht hebben dat hij te doen had met een zottin. Maar goed... Tenslotte heb ik hem gevraagd om me naar huis te brengen.

MORI: En ik ben op staande voet naar hier gekomen, zodra ik de commissaris ervan had overtuigd dat jij met de zaak niets te maken had.

JULIE: Nu weet ik wat het betekent: ‘*Meneer is op jacht*’. Die vent van mij, die zat bij Cassagne, dat is nu wel duidelijk. En daar zit hij misschien nog.

MORI: Was het alleen maar dat! Je man was wel zonder vergunning op jacht, maar ik, ik kreeg een nachtje gratis logement in het commissariaat!

JULIE: Dat heb je zelf gezocht. Je had je broek maar moeten aanhouden, dan had je veel minder uitleg moeten geven.

MORI: De commissaris zei dat hij de feiten niet had te beoordelen, enkel vast te stellen. Er was een man in de kamer van die dame, zei hij. Die man zette het op een lopen langs het balkon en hij werd gesnapt zonder broek. Maar de commissaris verloor één klein detail uit het oog: ik was niet de man die hij zocht. Hij stelde alleen het proces-verbaal op, zei hij en de rest zou hij overlaten aan het oordeel van de rechter.

JULIE: Je had moeten aandringen.

MORI: Dat deed ik, maar meneer moest zonnodig weg: naar het bal van de burgemeester. Maar ik laat me niet doen. Ik ga de commissaris straks bellen, ik laat Duchotel convoqueren en dat die er zijn plan mee trekt.

JULIE: Groot gelijk.

MORI: 't Is toch waar, zeker? Waarom zou ik me zorgen moeten maken om wat er met hem gebeurt? Stel je even voor dat wij betrappt werden. Zou Duchotel ons sparen, denk je? Nee. Dus...

JULIE: Ik geef je geen ongelijk, hoor. Wat mezelf betreft weet ik wat me te doen staat. Ik vraag de scheiding aan.

MORI: Ga je echt...?

JULIE: En of! Niemand weet iets over mijn rol van vannacht. En om te vermijden dat er ook maar het geringste spoor overblijft van mijn escapade ga jij me nu mijn expresbrief teruggeven.

MORI: Moet dat echt?

JULIE: Dat moet echt.

MORI: (*Doorzoekt al zijn zakken*) Wel? Waar heb ik die gestoken? Potverdrie!

JULIE: Wat?

MORI: Nom de...! Die zit nog in mijn zak! In de zak van mijn andere broek. En in die broek zit uw man...

JULIE: Dat heb je met opzet gedaan!

MORI: Hoe kon ik voorzien dat je man mijn broek ging aantrekken?

JULIE: Jij voorziet nooit iets. Sapristi, Moricet! Stel je voor dat hij hem leest.

MORI: We kunnen alleen maar hopen dat hij de nodige discretie in acht neemt zodra hij ziet dat hij uit een vreemde broek komt.

JULIE: Wat?

MORI: Het telegram, tiens!

JULIE: Dat is niet meer dan een veronderstelling en waarschijnlijk is het ook ijdele hoop.

MORI: Julie, jij kent hem, je bent zijn vrouw. Kun jij er geen draai aan geven?

JULIE: Ik heb eerder zin om jou een draai te geven.

MORI: Je kan hem bijvoorbeeld zeggen dat je... euh... dat je... toevallig...

JULIE: Dank je. Aan jou heb ik heel veel steun.

MORI: Zoiets...

JULIE: Laat me met rust, Moricet. Jij schiet alleen maar de ene bok na de andere.

MORI: Beter dan je man: die schiet de ene haas na het andere konijn. En nu moet ik er vandoor. Ik moet de commissaris bellen om een afspraak te regelen. Als hij tenminste al terug is van het bal van de burgemeester.

JULIE: Doe dat. Laat me maar in de steek.

MORI: Het is net omdat ik je niet in de steek laat dat ik de commissaris ga bellen. (*Af achter*)

JULIE: (*IJsberend*) Ergerlijke vent! M'enfin, als je van een vrouw een brief ontvangt, prop je die toch niet in de achterzak van je broek? Het is toch niet zo moeilijk te voorzien dat de echtgenoot de broek eventueel zelf kan aantrekken. Mannen denken gewoon niet na. (*Aapt Moricet na*) "Zeg hem dat je ... euh... dat je... toevallig... euh..." Ja; zeg... Omdat Moricet het vertikt om na te denken, sta ik op het punt het pleit te verliezen. (*Gaat zitten*) En dat kan dus niet. (*We horen de motor van een automobiel die arriveert. De motor wordt stilgelegd*) Een taxi. Duchotel! Wacht maar, mannetje. Ik moet weten of je die brief gevonden hebt of niet. En als je toevallig nergens van afweet, dan gaan we ons nog amuseren. Monsieur Duchotel, ik nagel je in het lang en in het breed aan de muur.

Julie trekt zich terug in het salon, maar laat de deur op een kier. Duchotel komt binnen (Achter). Hij draagt nog steeds hetzelfde pak, maar de broek is van Moricet. Hij is duidelijk in zijn schik met een grote mand die hij precies in het midden van de tafel plaatst.

JULIE: (*Op*) Je bent vroeg!

DUCH: (*Schrikt*) Mijn lieve Julie! (*Hij neemt haar stevig vast en zoent haar*)

JULIE: { 't Is duidelijk. Die weet nergens van. }

DUCH: { 't Is echt. Die weet van niets. }

JULIE: Ben je niet te moe van de jacht, m'n engel?

DUCH: Helemaal niet, m'n zoetje. Integendeel.

JULIE: Dat doet me plezier, schat.

DUCH: Het was een schitterende jachtpartij, liefste.

JULIE: (*Schikt zijn kraag*) Ohlala. Je hebt het toch niet te koud gehad, lieveling?

DUCH: Integendeel, m'n hartediefje. (*Monkelend*) Ik heb het bijzonder warm gehad. (*Vlug andere toon*) Door mijn nieuwe jachtkostuum, natuurlijk.

JULIE: Ik geloof je niet.

DUCH: Toch is het zo. (*Bij haar*) Stel je voor dat we al om zeven uur deze morgen present waren.

JULIE: Zelfs vroeger.

DUCH: Logisch toch? Opstaan, lekker ontbijten... Daarna zijn we vijf uur lang bezig geweest en Cassagne wou er maar niet mee stoppen.

JULIE: Waarschijnlijk moest je Cassagne haast neerschieten om hem doen op te houden.

DUCH: (*Lacht*) Zoiets, ja. Ik zei: nee, Cassagne, nu is het genoeg geweest. We gaan naar huis. Echt, ik zei: ik ga naar huis. (*Wil haar bij de heupen nemen*) Raad eens naar wie...

JULIE: Naar wat jij noemt: je liefste vrouwtje.

DUCH: Mis. Mijn *allerliefste* vrouwtje. (*Wil haar zoenen*)

JULIE: (*Duwt hem weg*) Komediant!

DUCH: Als je eens wist wat een fantastische jacht het was. Hebben wij ons geamuseerd!

JULIE: Dat kan ik me levendig voorstellen. Het is waarschijnlijk daarom dat je een andere broek hebt aangetrokken?

DUCH: Hm? Ha ja... Precies, ja. Je hebt het dus gezien? Vrouwen zien toch alles!

JULIE: Ze is iets te groot.

DUCH: Is ze iets te groot? Je moet weten dat ik doornat was. En Cassagne, mijn brave vriend, die zei: "Jongen toch, met die broek laat ik je niet naar huis gaan. Ik leen je één van de mijne". Zo zei hij het, ja.

JULIE: Cassagne? (*Lacht sarcastisch*)

DUCH: Cassagne! (*Lacht vals*) Jaja... Ze is misschien een tikkeltje te wijd, maar ik wil niet dat je een verkoudheid oploopt, zei hij nog. Ik moest ze aantrekken, Julie. Ik kon gewoon niet anders. Maar ik trek er straks wel een andere aan.

JULIE: Waarom doe je het niet direct?

DUCH: Straks, straks. Jongens, zo'n jacht heb ik nog nooit meegemaakt. Ik moet zeggen, ik was bepaald in vorm. Een doublet!

JULIE: Een doublet?

DUCH: Met één schot twee stuks. Een ree die door haar vlucht een korhoen opschrikte. Pang! En Cassagne was dood...

JULIE: Heb je hem dan toch neergeschoten? Mooie jachttrofee.

DUCH: ... van schrik! (*Lacht om zijn grapje*) Enfin, hij schrok zich dood, bij manier van spreken.

JULIE: En het wild?

DUCH: Tja, de twee natuurlijk. Het is daarom dat Cassagne...

JULIE: Dood was.

DUCH: Het doet er niet toe. Ik ga je eens tonen wat ik allemaal geschoten heb.

JULIE: Wacht nog even. Ik haal eerst een andere broek. (*Af rechts*)

DUCH: Da's goed. Oef! Da's een pak van mijn hart. Ik geef toe dat ik 'm geknepen heb toen ik binnenkwam. Enfin, ze slikt alles en dat is het belangrijkste. En die mand....Ik zei tegen de verkoper... Enfin, ik schreeuwde tegen de verkoper, want de vent was zo doof als een kwartel. Ik zei dus tegen de verkoper: zoek me wat uitgelezen wild uit, ongepluimd en ongevild natuurlijk en vul er een mand mee. Meer dan 40 francs heeft dat grapje me gekost. Ik heb hier ergens de nota... (*Zoekt in zijn zakken en haalt er de brief uit*) Wat is dat? Een of andere brief... (*Stopt de brief zonder erg in het zakje van zijn gilet en zoekt gehaast verder*) Ha, hier heb ik hem. (*Leest*) Zie je wel: 41 francs 32 centimes. (*Scheurt het in kleine snippers*) Zo, geen compromitterende documenten. (*Gooit de snippers in de paraplubak*)

JULIE: (*Rechts op*) Hier is je broek. (*Geeft ze*) Ik ben benieuwd wat er in die mand zit.

DUCH: Kijk gerust, liefste meisje. Dit is de buit van een lange, boeiende ochtend.

JULIE: Ben je wel zeker?

DUCH: Komaan, Julie. Je weet toch dat ik een knap jager ben.

JULIE: Je geeft me eerder de indruk van iemand die helemaal niet op jacht is geweest.

DUCH: M'enfin, Julie. Ik vertel je altijd alles over mijn jachtexploiten, ik breng je mandenvol...

JULIE: Hazen en konijnen.

DUCH: Nee, dit keer niet. Doe de mand open en overtuig jezelf.

JULIE: (*Staat recht, opent de mand en kijkt erin*) Mijn complimenten. Is dat je buit?

DUCH: Nee, 't is de vuile was van vorige week. (*Lacht luid*)

JULIE: (*Haalt een kom met leverpastei uit de mand*) Zo? Dit is dus je jachtbuit...

DUCH: (*Staat met zijn mond vol tanden*) Da.. dat... euh... Ik kan het uitleggen... Ik heb het met opzet gedaan. Je moet weten dat het wild als het slecht weer is...

JULIE: (*Vaart uit*) Het ene leugen na het andere!

DUCH: Je moet begrijpen...

JULIE: Ik heb absoluut geen zin om wat dan ook te begrijpen!

DUCH: {Stomme poelier!} Julie... Alsjeblieft...

JULIE: Laat me met rust. Ik geloof geen woord van wat je zegt, want je jachtpartij is een leugenpartij. Je bent zelfs niet op jacht geweest! Want je vriend Cassagne, die weet zelfs niet wat jagen is.

DUCH: Waar haal je dat vandaan?

JULIE: Van hemzelf.

DUCH: Van hemzelf? Heb je hem dan ontmoet?

JULIE: Zeker, meneer. Hij is naar hier gekomen, want hij wil zijn echtscheiding regelen met jou als advocaat. *(We horen de bel)*

DUCH: Julie, het is te stom. Omdat Cassagne zegt dat... Geloof jij dat... Maar jij kent hem slecht, meisje. De man lijdt aan geheugenverlies. Als je hem vraagt of hij op jacht is geweest, dan antwoordt hij 'nee', omdat hij er zich niets meer van herinnert. Ha! Hij zou geen jager zijn! Vraag het hem zelf als je... *(Julie is intussen kwaad weggegaan en ze slaat de deur hard dicht)* Pfft! De grond wordt me bepaald heet onder de voeten. Ik heb dringend versterking nodig. *(Gaat naar de kast, haalt een fles likeur boven en drinkt zijn glas in één teug leeg)* Haa... Helpt het niet, dan schaadt het niet.

Hij zet alles vlug terug, want hij hoort Julie.

JULIE: *(Achter)* Maar nee, u hoeft niet bang te zijn. Ik doe u toch niets.

Ze komt binnen met Cassagne, wiens hand in een verband zit en die uitgedost is voor de jacht. Het is duidelijk dat Cassagne zich niet op zijn gemak voelt bij Julie. Deze reactie zal hij nog een aantal replieken aanhouden. Hij gaat vlug naar Duchotel.

JULIE: Ziezo, monsieur Duchotel. Je wordt op je wenken bediend.

DUCH: *(Verveeld)* Cassagne. Wat een genoeg. *(Ze geven mekaar een hand)*

CASS: Duchotel. Da's lang geleden.

DUCH: *(Id)* Toch niet zo lang...

CASS: Ik wou je spreken in verband met...

JULIE: *(Komt tussen de twee staan)* ... deze morgen, toen jullie samen op jacht waren.

DUCH: *(Luid)* In verband met? *(Tot Julie)* Liefje, mijn vriend Cassagne en ik zouden graag...

JULIE: *(Idem)* Je weet wel, op jacht. Pang! Pang! *(Cassagne gaat verschrikt van haar weg)*

DUCH: *(Tot Julie)* Zijn jachtkostuum gezien? Dus? *(Naar Cassagne)* Mijn arme vrouw... Ze is soms... *(Maakt discreet het getikt-gebaar. Cassagne knikt zeer begrijpend)* *(Naar Julie)* Dit jachtkostuum moet hem een fortuin hebben gekost. Heeft hij zijn geweer in de gang laten staan? *(Julie geeft hem een kaakslag. Cassagne heeft dit niet gezien)* *(Naar Cassagne)* Je herinnert je toch nog, m'n beste Cassagne, dat ik deze morgen een doublet had?

CASS: Een doublet?

DUCH: Twee stuks met één schot. Je schrok je dood, weet je nog? *(Tot Julie)* Je ziet, soms herinnert hij zich nog iets.

JULIE: *(Naar de mand)* Het moet daar een ware slachtpartij geweest zijn. Wat zeg ik? De totale uitroeiing van het plaatselijke wild.

DUCH: *(Tot Cassagne)* Soms hallucineert ze, 't arme meisje.

JULIE: Zei je iets, Justinien?

DUCH: Ik? Neueu...

Duchotel gaat ook naar de tafel. Hij wil de mand grijpen, maar Julie trekt ze vlug naar haar kant.

JULIE: Kijk, monsieur Cassagne. Dit is de jachtbuit van mijn man. *(Toont de kom met leverpastei)*

CASS: Jaag jij op leverpastei?

DUCH: *(Naar Cassagne)* Maar nee, beste vriend... *(Stil)* Ik zei je toch dat ze soms... *(Naar Julie)*
Zijn geheugenverlies...

JULIE: Jij bent de grootste, de stomste imbeciel die ik in mijn...

DUCH: Julie, alsjeblieft...

JULIE: Als je veronderstelt dat je me dat soort verhaaltjes op de mouw kunt blijven spelden, dan moet je wel denken dat ik nog dommer ben dan een huis van vier verdiepingen.

Cassagne staat tamelijk overbodig te kijken.

DUCH: Liefste, ik garandeer je...

JULIE: Veronderstel jij echt dat ik niet weet dat je jachtpartijtjes dienen om je ongelooflijke stupiditeiten te verdoezelen? Je hebt zelfs niet de moed om het toe te geven. Wees voor één keer een man en geen platte vijg. *(Ze neemt de mand)* En hou op met me liefste te noemen! *(Ze gaat links af)*

CASS: {Het is hier niet pluis...} Duchotel, wat...?

DUCH: *(Naar Cassagne)* Man toch! Snap jij dan niets? Jij bent mijn alibi. Ik heb tegen mijn vrouw gezegd dat ik gisteren en vanmorgen bij jou was. *(Nodigt Cassagne met een gebaar uit te zitten. Ze gaan beiden zitten)*

CASS: Alibi? Bij mij? Ik snap het niet.

DUCH: Omdat ik... Omdat... Dat is privé.

CASS: Maar ik mag wel als alibi dienen voor jouw privé. Wie weet zit je niet ergens bij één of andere...

DUCH: Cassagne, alsjeblieft! Voor wie hou je mij? Kijk, ik zal open kaart met je spelen. We hebben mekaar al een poos niet ontmoet. Jij bent bijgevolg de laatste persoon die ik hier bij mij thuis zou verwachten! Wie kan ik dan beter als alibi nemen?

CASS: Kon ik dat weten?

DUCH: Het probleem met jou is dat jij nooit iets weet! Als je al zo lang niet meer bij de mensen bent geweest, dan kun je tenminste vooraf informeren of je toevallig niet als alibi kan gebruikt worden. Dat is toch duidelijk, dacht ik.

CASS: Ja, zeg... Ik ben niet helderziend.

DUCH: Nee, je komt alleen verschrikkelijk ongelegen. Trouwens, waarom kom je niet tijdens de kantooruren?

CASS: Wellicht vind je het indiscreet van me, maar ik heb hier een afspraak gemaakt met de politiecommissaris.

DUCH: (*Verschrikt recht*) De politiecommissaris! Hier? Bij mij? Hier bij mij thuis?

CASS: Zodra ik je alles heb uitgelegd zul je zien dat er niets mis mee is.

DUCH: Nee zeker? Ik zie je nooit en als je dan toch eens langs komt sleur je meteen een hoop politiecommissarissen mee in je kielzog.

CASS: (*Lacht*) Eéntje is ruim voldoende, Duchotel. En ik wil jou ook als raadsman, want ik heb bijzonder goed nieuws.

DUCH: Als het even goed is als je komst en die van de commissaris...

CASS: Dat is het zeker. Ik heb vannacht mijn vrouw op heterdaad laten betrappen.

DUCH: (*Kwaad*) Heb jij dat gedurfd?

CASS: (*Fier*) Dat heb ik gedurfd.

Duchotel is verslagen. Hij wil gaan zitten, maar pakt naast de stoel en komt op de grond terecht. Cassagne komt naar hem toe en helpt hem recht. Hij klopt ook zijn kleren af.

DUCH: Ja, 't is al goed, 't is al goed. (*Cassagne gaat zitten*) {De idioot. Waar bemoeit hij zich eigenlijk mee?} Het is wel zo dat je je vrouw nooit op heterdaad hebt betrappt als je de minnaar niet kent.

CASS: (*Fier*) Die hebben we. Netjes bij zijn nekvel, als een konijn.

DUCH: Bij zijn nekvel?

CASS: Zo bang als een haas, zei de commissaris. Ik heb de persoon in kwestie nog niet ontmoet, maar het is een zekere Moricet.

DUCH: Pardon?

CASS: Mo-ri-cet, dokter in de geneeskunde.

DUCH: {Ik hoop dat er meer dan één Moricet, dokter in de geneeskunde op deze wereld rondloopt.} En? Heeft hij bekend? Die...

CASS: Moricet. Dat is het hem juist. Hij ontkent alles, ondanks de bewijzen. En die zijn overweldigend. Zo hebben we zijn broek. Die had de stommeling vergeten toen hij vluchtte. Overtuigender kan niet!

DUCH: {Zijn broek? Mijn broek!}

CASS: De naam zegt je niets? Toevallig?

DUCH: De naam? Euh... Hoe was het ook weer?

CASS: Moricet.

DUCH: Nee. Waarom zou het? Moricet, zei je? Nooit van gehoord.

MORI: (*Op achter*) Ha, daar ben je. Zeg, je hebt me wel in een lastig parket gebracht vannacht.

DUCH: (*Naar hem*) Hou je mond. Dit is de echtgenoot.

MORI: Pardon?

DUCH: Cassagne...

CASS: Cassagne, aangenaam. En u bent monsieur...?

MORI: Mo...

DUCH: Mossieu? Ah, u bedoelt mossieu? Monsieur is mijn... eh... hemdenmaker. Jean-Baptiste Vandevent. Hoe gaat het ermee, m'n beste Jean-Baptiste? En de zaak, die gaat vooruit, ja?

MORI: De zaak gaat helemaal niet. Alles draait vierkant.

DUCH: (*Tot Cassagne*) Weinig klandizie, normaal met dit weer. (*Geeft Moricet een flinke por, zodat hij plooit en kreunt*) Met mij gaat alles anders uitstekend. Zoals steeds! (*Hij trapt op de teen van Moricet. Gekreun*) (*Luid*) M'n beste Jean-Baptiste, mag ik je voorstellen aan een goede vriend: meneer Cassagne.

CASS: Maar ik had mezelf al voorgesteld.

DUCH: Had je jezelf... (*Lacht luid*) Ik was het helemaal vergeten.

CASS: (*Tot Duchotel*) Zeg, jij lijdt aan geheugenverlies.

DUCH: (*Tot Cassagne*) Ik? Nee. Hoezo? Waarom?

CASS: (*Neemt Duchotel even apart*) Is hij goed?

DUCH: Of hij goed is? Wie?

CASS: Vandevent. Ik kan wel een aantal gebruiken.

DUCH: Een aantal wat?

CASS: Hemden, natuurlijk. Waar heb ik het over? Zeg, je moet er dringend wat aan doen.

DUCH: Waar wat aan doen?

CASS: Aan de inhoud van je hoofd. Je weet niet eens waar ik het over heb.

DUCH: Over hemden! Of weet je het niet meer? (*Naar Moricet*) Ik moet je absoluut spreken.

MORI: *(Tot Duchotel)* En ik moet Cassagne absoluut spreken. Ik ben niet van plan op te draaien voor jouw fratsen.

CASS: Ik had gedacht aan iets van een vijftien francs 't stuk.

DUCH: Wat?

CASS: De hemden. Ik had het eigenlijk tegen monsieur Vandevent.

DUCH: Wat kan hem dat schelen?

CASS: Wie is hier verdorie de hemdenmaker?

MORI: Wel ja, Duchotel. Monsieur Cassagne en ik zouden graag zaken willen doen.

DUCH: Euh... ja, natuurlijk. Dat zei ik toch? *(Naar Cassagne)* Als u zo goed wilt zijn hiernaast even te wachten. *(Duwt Cassagne naar de deur rechts)*

CASS: Waarom? *(Moriset volgt en wil met Cassagne mee naar binnen)*

DUCH: *(Tot Moriset)* Jij niet, idioot. *(Sleurt hem met één ruk achter zich. Dan, tot Cassagne)* Daarom. Omdat ik het zeg. Omdat meneer Vandevent mijn maat moet nemen. En daarvoor moet ik me helemaal ontkleden.

CASS: Je helemaal ontkleden voor een hemd?

DUCH: En voor een broek. Monsieur Vandevent levert ook broeken. *(Duidelijk tot Moriset)* De broek! *(Tot Cassagne)* Zij het in iets mindere mate. Als u zo goed wil zijn hier even te wachten tot we klaar zijn?

CASS: Maar... De commissaris?

DUCH: Als hij er is, roep ik u wel. *(Duwt Cassagne de kamer in en trekt de deur)* Pff! *(Naar Moriset)* Wat heb jij hier weer verloren?

MORI: Mijn broek!

DUCH: Ik had het kunnen denken! Die zal zonder jou niet gaan lopen, die broek. *(Hij begint zijn broek uit te trekken)* 'n Hoop kabaal voor een stomme broek... Hier heb je ze, je broek. *(Gooit de broek naar Moriset en begint mompelend de andere broek aan te trekken)* Als die broek het enige doel is in je leven...

MORI: Ik hoop dat mijn gerief er nog in zit.

DUCH: Waar moet jouw gerief nog in zitten?

MORI: In mijn broek. *(Plooit de broek netjes op en hangt ze over zijn schouder)*

DUCH: Denk je misschien dat ik mijn neus in jouw zakdoek heb zitten snuiten?

MORI: Nee, maar je verplichtte me wel om mijn neus in jouw zaken te steken. Ik werd namelijk in jouw plaats opgeleid vannacht. Fraai, hoor.

DUCH: Wat wil je dat ik daar op antwoord? Beter jij dan ik.

MORI: Duchotel, ik ben niet van plan om jouw gelag te betalen. Ik verwacht dat je me uit de nood helpt.

DUCH: Ik jou uit de nood helpen? Nooit van mijn leven.

MORI: Hoor ik het goed?

DUCH: Je hoort uitstekend. Is het mijn schuld dat ze jou vannacht opgepakt hebben?

MORI: Ik geloof mijn oren niet!

DUCH: Toch wel. Voor de eer van een vrouw wiens minnaar ik ben riskeer ik mijn nek door over balkons te klauteren en door ramen te klimmen. Met ware heldenmoed slaag ik erin me uit deze hoogst vervelende situatie te redden en omdat een kluns zoals jij zich in zijn onderbroek in de armen van de plaatselijke politie stort, zou ik me...

MORI: Jij bent ontsnapt dank zij *mijn* broek die je van mij gepikt hebt en dat was de reden waarom ik verplicht was in mijn onderbroek rond te lopen.

DUCH: Je had ze maar niet moeten uittrekken! Dat zal je leren. De orde van de geneesheren zou het moeten weten wat voor 'n geperverteerde jij wel bent.

MORI: (*Kwaad*) Jij gemene... Jij... En jij denkt dat ik het daar ga bij laten?

DUCH: Dat weet ik niet, beste vriend. Je doet maar. Ik weet maar één ding: mij hebben ze niet te pakken gekregen. Ik moet me bijgevolg niet *uit* nesten werken.

MORI: Kfchskrgdfrdm...

DUCH: Stt! Mijn vrouw.

Julie is inderdaad links opgekomen. Zonder de mannen een blik waardig te keuren steekt ze de scène over. Ze heeft een krant en pakje brieven in de hand. De krant kletst ze hard op tafel. Zonder te stoppen gaat ze met de brieven naar de secretaire. Ze neemt de stoel en klopt hem hard op de grond voor ze gaat zitten. Ze klopt hard op de kant waar de secretaire op de boeken rust en waggelt ze heen en weer, zodat de hele boel rammelt. Dan scheurt ze een brief open, en klapt de inhoud op de secretaire. Ze neemt een tweede brief en scheurt hem traag open, terwijl ze de twee minachtend bekijkt. Duchotel en Moricet kruipen zo dicht bij mekaar dat ze mekaar haast vastgrijpen.

MORI: Volgens mij is ze serieus kwaad.

DUCH: Zou je denken?

MORI: Wacht... Goiedag, Julie.

DUCH: Ben je nog boos? (*Geen reactie*)

MORI: Je bent toch niet echt boos meer?

JULIE: Interesseert je dat?

MORI: (*Tot Duchotel*) Ze antwoordt. Dan is ze niet echt boos meer.

DUCH: *(Slijmerig)* Julie, alsjeblieft...

Julie stopt alles weg en klapt de secretaire hard dicht. Ze schuift de stoel met veel lawaai eronder. Ze wil weggaan.

JULIE: *(Ziet Moricet)* Wat hangt die broek daar op je schouder te doen?

MORI: Broek? Ah, die broek! Duchotel heeft me die teruggegeven.

JULIE: *(Venijnig)* Waarom geef jij de broek van monsieur Cassagne aan Moricet?

DUCH: Maar ik geef ze hem niet echt, Julie. Ik was ze net aan het uittrekken toen Moricet binnenkwam en ik wist niet waar ik ze moest leggen en zo belandde ze op zijn schouder.

JULIE: Juist, want onze meubels liggen altijd zo boordevol rommel dat er nooit plaats is om er nog meer op te leggen.

DUCH: Maar ik neem ze terug. Kijk maar.

Hij neemt de broek, maar Moricet houdt ze stevig vast.

MORI: Maar nee, maar nee!

DUCH: Maar ja, maar ja! Laat los, verdorie!

MORI: Laat zelf los, egoïst

JULIE: Geef hier. *(Ze neemt de broek)* Die broek is van monsieur Cassagne.

MORI: *(Neemt ze terug)* Maar nee, ze is van mij.

JULIE: *(Haalt de broek uit zijn handen)* Als ik zeg dat ze van monsieur Cassagne is, dan is ze van monsieur Cassagne.

DUCH: *(Stil tot Moricet)* Idioot...

MORI: *(Stil tot Duchotel)* Die je zelf bent... *(Bij Julie)* Je weet toch dat je brief erin zit...

JULIE: *(Tot Moricet)* Net daarom. *(Tot Duchotel)* Waar is Cassagne trouwens?

DUCH: *(Toont de deur rechts)* Daar... *(Julie loopt gedecideerd naar de deur)* Julie, wacht! Ik... Ik kan niet verder blijven doen alsof. Ik zeg het liever rechtuit: het is waar, die broek is niet van Cassagne, maar van Moricet.

JULIE: Eindelijk! Nu zijn we waar we wezen moeten. En dat van je jachtpartijtjes? Geef je dat ook toe?

DUCH: Ik geef alles toe. Wat ik ook gezegd heb...

JULIE: Ah!

DUCH: Nee, ik ben niet op jacht geweest. Niet met Cassagne of met om het even wie.

CASS: *(Rechts op)* Hallo? Zijn jullie me soms niet vergeten?

DUCH: *(Naar hem)* Maar nee, we zijn je niet vergeten. We zijn bijna klaar.

CASS: Ik heb nagedacht en ik heb alles goed begrepen. Ik ga je uit de nood helpen. Ik ga zeggen dat we samen op jacht zijn geweest.

DUCH: Nee! Dat doe je niet. Mijn vrouw wéét dat we nooit samen zijn op jacht geweest.

CASS: Maar je zei toch...

Julie en Moricet zijn belangstellend genaderd.

DUCH: Nee, ik zei niets. Ik heb zelf niet eens gehoord dat ik iets gezegd heb, dus...

JULIE: Is er iets? Kunnen we helpen?

CASS: Uw man en ik zijn wél samen op jacht geweest, mevrouw.

Moricet en Julie schateren het uit.

DUCH: (*Werkt Cassagne opnieuw naar de deur*) Dat is niet waar. Je bent een onverbeterlijke leugenaar, Cassagne. En als er iets is waar ik niet tegen kan, dan zijn het leugenaars. Ga naar binnen en wacht tot we je roepen.

CASS: Bij jou weet een mens nooit welke smoelen hij moet trekken.

DUCH: Trek er dan geen. Vooruit, naar binnen.

CASS: Ohlala! Jij draait met de wind, Duchotel. Jij kletst maar wat, zoals het je uitkomt. Wat ga je straks aan de commissaris vertellen? (*Wordt door Duchotel intussen naar binnen geduwd en de deur gaat dicht*)

JULIE: Wat is dat daar, van die commissaris?

DUCH: (*Blijft vóór de deur staan*) Welke?... Ah, die commissaris? Die van de politie? Onbelangrijk. Cassagne heeft gewoon zijn vrouw op heterdaad laten betrappen, meer niet.

JULIE: Met wie? Met jou? (*Ze geeft de broek aan Moricet en gaat traag naar Duchotel*)

DUCH: Met mij? Hoe kom je erbij? Zou de echtgenoot mij als raadsman willen als hij zeker weet dat ik met zijn vrouw zozegde... (*Moricet rolt de broek op en legt ze op de kast*)

JULIE: Wie is dan jouw maîtresse?

DUCH: Mijn maîtresse? (*Met een gebaar van "Ben je gek?"*)

JULIE: Mij maak je niets wijs.

DUCH: Ik, een maîtresse? Nooit van mijn leven! M'enfin, Moricet! Zeg ook eens iets!

MORI: (*Die intussen de benen gekruist, breed in de zetel was gaan zitten*) Ik? Hoe moet ik dat weten, m'n goede vriend? Hoe moet ik dat weten?

DUCH: {Rotzak. Bedankt...} Het was een verrassing. Ik wou je verrassen.

JULIE: Ha!

DUCH: Ik wou een huisje huren. Aan zee.

JULIE: En daarom schep je rookgordijnen? Ik geloof je niet. Hier zit een vrouw achter.

DUCH: Een huisje aan zee, zei ik. Niet: een vrouw aan zee!

JULIE: En ik, ik bleef intussen naïef en lichtgelovig rustig in de echtelijke woning achter.

DUCH: Julie...

JULIE: Ik ben een eerlijke vrouw, meneer. Een trouwe vrouw. Of niet, Moricet?

MORI: Hm?... Zeker, zeker!

DUCH: Ik ook. Ik ben ook een eerlijke vrouw... een trouwe vrouw... Of niet, Moricet?

MORI: Ha ba ja zeker? Als jij het zegt.

JULIE: Ik, ik heb er nooit aan gedacht mijn man te bedriegen. Of niet, Moricet?

MORI: Nooit! En ik kan het weten!

DUCH: En ik, ik heb er ook nooit aan gedacht mijn man te bedriegen. Of niet, Moricet?

MORI: Nooit. (*Recht*) Jullie zijn dus allebei trouw. Ja? Is 't zo goed?

Dorothee komt achteraan op. Ze draagt dit keer een kleed. Iedereen is meteen op zijn hoede.

DORO: Dag, nonkeltje. Hallo Tante. Hei Mori. Wat staan jullie daar te doen? 'n Spook gezien?

Zeg, van spoken gesproken, wat spookten jullie gisteravond uit in de rue d'Athènes?

Algemene hoest en geschraap van kelen. Dorothee kijkt verbaasd rond. Duchotel neemt haar bij de arm. Julie ziet het en neemt Dorothee bij de hand. Ze wil ze wegtrekken, maar Duchotel trekt terug.

Moricet zal Julie helpen door zijn handen discreet op haar heupen te leggen. Hij geniet zichtbaar.

JULIE: Wil je wel eens ophouden met aan zo dat meisje te trekken en te sleuren!

DUCH: Je trekt en je sleurt zelf!

JULIE: Dat is niet waar! Jij trekt en sleurt! Laat haar met rust.

DUCH: Laat haar zelf met rust!

DORO: Mag ik ook nog iets zeggen, ja?

Duchotel trekt plots iets harder, waardoor Julie loslaat. Duchotel neemt Dorothee direct apart.

DUCH: Geen woord over vannacht en de 500 francs zijn van jou.

DORO: Extra?

DUCH: (*Na een boze aarzeling*) Goed. Extra.

Hij laat haar los en geeft haar zelfs een klein duwtje waardoor ze dichterbij Julie terechtkomt. Die neemt haar direct apart.

JULIE: Geen woord over vannacht en je hebt 500 francs verdiend.

Ze geeft Dorothee ook een licht duwtje, zodat deze in het midden van de voorscène terechtkomt.

Dorothee heeft een triomfantelijk glimlachje op de lippen. Ze bekijkt de anderen één voor één.

DORO: Goed...

Zo staan ze alle vier op de voorscène. Duchotel links, Dorothee in het midden en Julie en Moricet rechts. Niemand weet een ogenblik lang wat doen of zeggen. Alleen Dorothee kijkt zelfzeker.

DUCH: Goed... (*Pauze*)

JULIE: Goed... (*Id*)

MORI: Goed, zeker? (*Id*)

DUCH: (*Alsof iemand iets gezegd heeft*) Wat?

JULIE: Niets...

MORI: Nee, niets...

DUCH: Oh, ik dacht...

DORO: Zeg, wat hebben jullie?

DUCH: Het probleem is... (*Gedecideerd naar haar*) Dat we je al meer dan genoeg gezien hebben.

JULIE: Dat is waar. We hebben je al meer dan genoeg gezien.

DRIE: (*Samen*) We hebben je al meer dan genoeg gezien!

DUCH: Dat is dan het enige waar we het volkomen over eens zijn. We waren net in een belangrijke discussie verwickeld. (*Duchotel werkt haar zachtjes naar de deur achter. Stil*) Ga langs het salon. Ik kom zo.

DORO: (*Bij de deur*) Tot straks misschien, tantetje?

JULIE: (*Komt bij haar en geeft haar een zoen*) Ga langs het salon. Ik kom zo.

DORO: {Als ze mekaar daar tegenkomen kan het nog plezant worden.} (Af achter)

DUCH: {Zo. Die bemoeial zal er haar neus niet meer insteken.}

JULIE: (*Tot Moricet*) Zo. Aan dat schepsel zijn we mooi ontsnapt. Jij kan je steentje straks maar bijdragen.

Julie maakt het geldgebaar. Moricet maakt een gebaar van: "Ben je gek?" Intussen staan ze weer alle drie op de voorscène, waar de ene al wat harder zucht dan de andere. Pauze. Niemand weet wat zeggen of doen. Ze hebben het lastig. Tot de bel luid klinkt. Ze schrikken, bekijken mekaar.

DUCH: Er wordt gebeld.

JULIE: Ja...

DUCH: Ga je niet openmaken?

JULIE: Wie zou het zijn?

DUCH: Ik zou het niet weten. Moricet?

MORI: Geen flauw idee.

DORO: (*Op achter*) 't Is Bridois.

DUCH: Is 't Bridois?

JULIE: 't Is Bridois.

MORI: 't Is Bridois!!

DUCH: Ken jij Bridois?

JULIE: Bridois? Nooit van gehoord. Jij?

MORI: Ik zou het niet weten! Ik zou het echt niet weten!

DUCH: Ik evenmin. Maak je nuttig, Dorothée. En laat meneer binnen.

DORO: (*Opent de deur en spreekt naar achter*) Als meneer wil binnenkomen. (*Venijnig*) Ik wacht wel even. In het salon. Nonkeltje? Tante? (*Af links*)

Bridois komt binnen. Hij houdt een map en een pakje in manillapapier onder de arm. Iedereen draait zich op hetzelfde moment face public.

BRID: (*Op*) Madame, messieurs. (*Neemt zijn hoed af en toont zijn penning*) Bridois, commissaris. *Iedereen mompelt binnensmonds de lelijkste dingen.*

DUCH: (*Vriendelijk tot Julie*) Meneer komt waarschijnlijk voor de affaire Cassagne waar ik het over had.

BRID: Monsieur Duchotel?

DUCH: (*Wijst naar Moricet*) 't Is hij! Euh... Excuseert u mij. Dat ben ik. U komt waarschijnlijk voor de affaire Cassagne. Monsieur Cassagne is er al. Ik ga hem halen. Mag ik u monsieur Moricet voorstellen. (*Gaat naar de deur rechts*)

BRID: Wij hebben al eerder kennisgemaakt. (*Duchotel naar deur rechts*) (*Bridois buigt*) Madame Moricet, als ik het goed voor heb.

DUCH: (*Bevriest. Draait zich dan in één beweging om*) Madame Mo... Mo... Mo dit is madame Duchotel, mijn echtgenote.

BRID: Ah? Dit is...

JULIE + MORICET: Jaja, jaja!

Duchotel naar rechts, terwijl hij hen blijft fixeren. Als er toevallig iets op zijn weg staat, mag hij er gerust tegenaan botsen. Hij gaat af rechts.

JULIE: Het is eigenlijk heel simpel, meneer de commissaris. (*Tegelijk met...*)

MORI: Ik zal het u proberen uit te leggen, meneer de commissaris.

BRID: Onnodig. Daarvoor heb ik me niet ten uwen huize aangeboden. De ambtenaar in functie is doofstom, madame en de man van de wereld is niet geïnteresseerd, meneer.

Moricet en Julie slaken een diepe zucht van verlichting. Bridois legt zijn hoed en het pakje op tafel.

DUCH: (*Op met Cassagne*) En dit is monsieur Cassagne, commissaris.

CASS: (*Geeft Bridois een hand*) Commissaris, als ik u gevraagd heb naar hier te komen, ten huize van mijn raadsman monsieur Duchotel, dan is het omdat ik wil dat de zaak in zijn bijzijn afgehandeld wordt.

DUCH: (*Tot Julie*) Ik zei het toch...

BRID: Ik ben ingegaan op uw vraag, gezien betichte hardnekkig blijft ontkennen. Hij heeft mij echter gegarandeerd dat de ware schuldige zeer weldra zal bekennen.

MORI: Uitstekend gezegd. Mijn complimenten, meneer de commissaris.

CASS: Uitstekend gezegd. Mijn... (*Tot Duchotel*) {Waar bemoeit die hemdenboer zich mee?}

DUCH: Juist. (*Bekijkt Julie*) Julie, liefje, dit is de zaak van meneer Cassagne. Als je ons even alleen zou willen laten?

CASS: (*Galant*) Maar nee, madame. Dat is niet nodig. Blijft u gerust.

DUCH: Gtfrschrtsks...

Bridois nodigt iedereen met een gebaar uit om te gaan zitten: hijzelf in het midden van de tafel, links geflankeerd door Duchotel en rechts door Moricet. Aan de korte linkerkant van de tafel zit Cassagne, aan de korte rechterkant zit Julie. Bridois legt het pakje perfect vooraan in het midden. De hoed werd door Julie op de secretaire gelegd alvorens hij ging zitten.

BRID: Mevrouw, mijne heren: is het noodzakelijk de feiten nogmaals beknopt uiteen te zetten?

MORI: Noch beknopt...

DUCH: Noch uitgebreid...

BRID: (*Haalt een akte uit zijn map*) Op verzoek van de heer Cassagne, hier aanwezig, heb ik vorige nacht mevrouw Cassagne op overspel betrapt.

CASS: (*Recht*) Monsieur!

BRID: (*Recht*) Monsieur?

CASS: Mijn complimenten, monsieur. Mijn oprechte complimenten. Ik ben de echtgenoot van echtbreekster.

BRID: Vanzelfsprekend, monsieur. Vanzelfsprekend.

De heren maken een beleefde buiging en nemen opnieuw plaats.

BRID: Meneer Cassagne, hier aanwezig, is de echtgenoot van voornoemde dame.

CASS: Perfect!

BRID: Belast met het betrappen van betichte, die de tijd had om via het raam te ontsnappen en die in zijn ondergoed liep -dit ter verduidelijking- aangezien hij zijn broek in zijn haast had vergeten aan te trekken, gelastte ik mijn agenten de achtervolging van betichte in te zetten. Enige minuten later leidden mijn dienders een individu voor dat zich in voornoemde kledij

voor mij aanbood en die zich in het appartement aan de overkant van de overloop bevond. Zijn naam luidde monsieur Gustave Moricet.

MORI: *(Recht)* Dat was puur toeval. Ik ben het slachtoffer van een juridische dwaling!

CASS: *(Recht)* Wat?

Duchotel en Julie staan ook recht en roepen tegelijk: "Wat?" Alleen Bridois blijft waardig zitten.

CASS: Aha! U bent het!

MORI: Wat? Ik ben wat?

CASS: *(Tot Duchotel)* Je hebt me toch gezegd dat hij hemdenmaker was en Vandevent heet?

DUCH: Heb ik dat gezegd? Dan heb ik me slecht uitgedrukt ofwel heb jij me verkeerd begrepen.

CASS: *(Boos)* Maar je zei dat hij je hemdenmaker was en Vandevent heet!!

JULIE: Hemdenmaker?

DUCH: Wel ja, ik heb dat gezegd omdat ik een eventuele woordenwisseling wou vermijden. Jij zit soms ook zo vlug op je paard.

CASS: *(Kwaad recht)* Ik? Vlug op mijn paard? Wat bedoel je daarmee? Dat ik mijn paard soms niet goed verzorg? Weet dan, dat het dier dagelijks...

BRID: Heren, mag ik u verzoeken!

Cassagne aarzelt, maar gaat toch zitten.

BRID: Zoals u kon constateren betwist de heer Moricet de beschuldigingen. Daarenboven lijkt de bewijsvoering ten zijnen nadele bijzonder zwak. Dientengevolge ben ik geneigd de heer Moricet in het gelijk te stellen.

MORI: Het is overduidelijk, dacht ik.

BRID: *(Recht en legt het pakje vóór zich neer)* Bovendien vinden wij het noodzakelijk het volgende bewijsstuk à décharge voor te leggen.

DUCH: *(Recht)* Maar een bewijsstuk à décharge is in dit geval toch volkomen overbodig. Wij geloven u op uw woord, commissaris. Wij hoeven betichte toch niet bij naam te kennen? Madame Cassagne werd betrapt, u hebt de bewijzen. Meer is toch niet nodig?

CASS: Ik ga akkoord.

BRID: Ik vrees dat de wet het hier niet mee eens is. *(Opent het pak en haalt er de broek van Duchotel uit)* Het volstaat niet dat een vrouw op heterdaad betrapt wordt met een broek.

Iedereen recht. De ene al verbaasder dan de andere, op Duchotel na, die schrompelt ineen. Tot hij ziet dat hij de enige is die is blijven zitten. Hij staat vliegensvlug recht. Julie bekijkt hem met gefronste wenkbrauwen en ze kruist de armen.

BRID: (*Houdt de broek omhoog*) De kapitale vraag is: wie is de eigenaar van dit kledingstuk? (*Iedereen staat recht en buigt even naar de broek toe om ze goed te bekijken. Dan gaan ze zitten*)

DUCH: (*Is blijven rechtstaan*) Ik vrees dat de eigenaar altijd een onbekende zal blijven, meneer de commissaris. Of gaat u met deze broek op de hoek van de straat zitten en aan iedere mannelijke voorbijganger vragen of hij ze even wil passen?

Hij lacht, tot hij merkt dat niemand zin heeft om mee te lachen. Hij gaat beschaamd zitten.

BRID: Met uw welnemen, meester, zo eenvoudig is het niet.

DORO: (*Op links*) Zeg, jullie zijn me zeker vergeten? (*Naar de tafel*) Hé, dat is mijn broek.

ALLE: (*Recht*) Wablieft!

DORO: Wel ja, dat is mijn broek. Is daar soms iets mee?

Duchotel schrompelt nog harder weg dan daarnet en legt het hoofd op tafel als een veroordeelde die wacht op de bijl.

BRID: Is dit uw broek, jongedame?

DORO: Tja, hoe dikwijls moet ik het nog herhalen?

JULIE: Luister, meisje. Je mag dan wat meer geëmancipeerd zijn dan ik, maar nu ga je toch te ver.

DUCH: {Dat zoiets mij weer moet overkomen. Mijn bloedeigen nicht.} (*Hoofd omhoog*)

BRID: U bekent bijgevolg dat u deze nacht aanwezig was in de rue des Athènes, nummer 40?

DORO: Hoe weet u dat?

ALLE: Oh!

DUCH: {Ze bekent! Oh mijn god, ze bekent! De schande!} (*Hoofd weer op het kapblok*)

DORO: Ah ba ja, waarom niet? Ik schaam me daar niet voor.

ALLE: Ah!

BRID: Uw naam, mademoiselle.

DORO: Duchotel. Dorothée Duchotel.

BRID: (*Tot Duchotel*) Familie?

DUCH: (*Hoofd recht. Moeilijk*) Ja, mijn nichtje... {Ik wil alleen nog sterven...}

BRID: Mogen wij u vragen wat u op bovengenoemd adres uitvoerde?

DORO: Mijn ex-vriendje.

BRID: Uw ex-vriendje?

DORO: Die woont op de tweede verdieping in het appartement links als je op de overloop komt.

BRID: (*Maakt de nodige gebaren*) Het appartement links als je op de overloop komt... Inderdaad...

DORO: Maar hij woont er niet meer. Maar dat wist ik niet. Daar gaat hij me trouwens nog uitleg moeten over geven! Daarom heb ik me in het rommelkamertje verstopt. Omdat ik niet wist wie er dan eigenlijk wél woonde.

MORI: In het rommelkamertje?

BRID: Ik neem akte van uw verklaring dat dit voorwerp uw broek is, mademoiselle. Dit bewijsstuk behoort bijgevolg geenszins aan de heer Moricet, temeer daar het hem... *(Gaat naar Moricet, doet hem rechtstaan en houdt de broek langs zij)* ...te klein is. Blijft de vraag hoe het voorwerp in het appartement rechts als je de overloop opkomt is terechtgekomen.

DUCH: De wind?

MORI: Ik weet het! De conciërge zal het gedaan hebben. Die steekt overal haar neus in.

CASS: *(Recht)* Commissaris, voor mij is dit voldoende. Ik weet wat ik moest weten en ik zal de nodige stappen ondernemen. Meester Duchotel, ik reken erop dat alles uitgeklaard is tegen morgen en dat we deze onverkwikkelijke zaak kunnen afronden. Madame, messieurs, ik groet u.

DORO: Wacht, monsieur. Ik laat u even uit. *(Beiden achteraan af)*

MORI: *(Tot Julie)* Ik snap er eigenlijk niks van.

JULIE: *(Tot Moricet)* Ik wel.

BRID: *(Stopt de documenten weg)* Madame, ik constateer dat mijn opdracht hier eindigt. *(Groet haar met een buiging)* Monsieur, monsieur Duchotel. *(Gaat naar de deur achter)*

DUCH: Ik laat u uit, commissaris. *(Af met Bridois)*

MORI: Geef toe dat we eventjes in nauwe schoentjes hebben gezeten.

JULIE: *(Blij)* Dat de commissaris mij als jouw vrouw noemde, kan ik bij Duchotel afdoen als een verspreking. Feit is dat hij wat mezelf betreft nog steeds nergens van afweet. En denk jij maar niet dat ik intussen van gedachte ben veranderd. Duchotel mag de commissaris er dan laten inlopen, mij is hij nog steeds een hoop uitleg verschuldigd. A propos, geef me nu de brief terug, alsjeblieft.

MORI: Direct. *(Neemt de broek die op de kast ligt)* 't Is vandaag precies nationale broekendag. *(Glimlachend zoekt hij in alle zakken, tot het glimlachen hem vergaat. Hij maakt de zakken leeg)* Zakdoek... zakmesje...

JULIE: Haast je wat, hij kan elk ogenblik terugkomen.

MORI: Ik haast me, maar ik vind niks.

JULIE: Geef hier. *(Zoekt ook)* Niets...

Achter hun rug was Duchotel binnengekomen. Hij sluipt naar hen toe en gaat tussen hen in staan, net wanneer zij de broek elk langs één kant zodanig vasthouden dat het lijkt alsof ze Duchotel past.

MORI: Ik toonde mijn broek aan Julie.

DUCH: Je toonde je broek aan Julie... Interessant. (*Andere toon*) Hebben jullie haar bezig gehoord, dat creatuur van een Dorothée?

JULIE: 't Is jouw nichtje, hè jongen.

DUCH: Nee, maar... Wat een canaille! Wie had ooit gedacht dat ze 's nachts een vriendje gaat opzoeken.

MORI: Och, Duchotel, maak zo geen kouwe drukte. Eer we pakweg 80 jaar verder zijn doen ze 't allemaal. En ze is veel slimmer dan je denkt: ze láát zich onderhouden.

DUCH: Wat weet jij daarvan?

MORI: Ik weet het.

JULIE: Allemaal goed en wel, maar nu weten we nog steeds niet wie die ouwe van madame Cassagne is.

DUCH: Ouwe? Zeg eens, het is niet omdat Dorothée een helleveeg is, dat ze zoiets zou gezegd hebben.

JULIE: Wie zegt dat Dorothée dat gezegd heeft?

DUCH: Euh... Ik zei het zomaar... Dat kind hanteert dergelijk taaltje. Daarom...

MORI: (*Tot Duchotel*) Let op, want je bent je weer hopeloos vast aan het rijden.

DUCH: (*Tot Moricet*) Laat me met rust, verrader.

JULIE: Je ziet dat ik van alles op de hoogte ben, Duchotel. (*Gaat vlak voor hem staan*) Jij was het, gisteren bij Cassagne. Geef toe. En geen flauwe kul meer.

Duchotel denkt diep na en maakt hierbij de nodige grimassen en het noodzakelijke gekreun van iemand die verplicht is toe te geven. Tenslotte...

DUCH: Goed, ik geef het toe! Ik kan niet liegen.

JULIE: Och, meneer kan niet liegen!

DUCH: Niet langer meer liegen. Julie, kun je me ooit vergeven?

JULIE: Nee.

DUCH: (*Tot Moricet*) Wat sta jij daar te staan? Zeg dan toch ook iets, parbleu.

MORI: Tja, wat moet ik...

DUCH: Fijne vriend ben jij! Julie, ik zweer je dat ik nooit meer op jacht ga.

JULIE: Dat kan iedereen zeggen.

MORI: Ja, dat kan iedereen zeggen.

DUCH: Maar hou jij toch je grote mond! Geen jacht meer, geen manden met leverpastei meer. Die haalde ik trouwens bij de poelier. Als je me niet gelooft, hier is de rekening... *(Zoekt in al zijn zakken en haalt de expresbrief van Julie uit de zak van zijn gilet)* Wat is dat voor iets? Een brief? *(Kijkt aandachtiger)* Van jou!

JULIE: *(Zucht gelaten)* Ik weet het.

DUCH: *(Leest mompelend)* “Mijn vriend, ik heb maar één woord. Er staat geen enkel obstakel meer tussen ons. Geheel de uwe. Besef dat ik dit schrijf omdat hij het zo wil...” Julie?

JULIE: Ja, ik weet het...

DUCH: Aan wie heb jij dat geschreven?

JULIE: Aan wie ik dat... euh...

DUCH: *(Snapt alles, maar doet alsof)* Ik weet het weer! Aan mij!

JULIE: Aan jou?

DUCH: Ja. Een paar dagen vóór onze officiële verloving. “Besef dat ik dit schrijf omdat hij het zo wil.” Hij, dat is je vader.

JULIE: Ah ja?

DUCH: Ja. Je vader wou niet dat we trouwden, weet je nog? Maar jij zette koppig door. En toen moet je me die brief gezonden hebben. Ik kon het me eerst niet direct herinneren.

MORI: Zij ook niet!

DUCH: *(Tot Moricet)* Hou hem verdomme dicht. *(Tot Julie)* Oh, mijn lieveling, Ik ben schuldig aan alles. Als herinnering aan deze herinnering moet je me vergeven. Alsjeblieft? *(Gaat op één knie zitten)*

MORI: Julie, vergeet niet dat hij over de hele lijn schuldig is. Hij geeft het zelf toe!

DUCH: Als jij nog één keer je mond opendoet is mijn jachtseizoen opnieuw geopend! Met jou als wild. Julie... Ik word een modelechtsgeenoot. Ik zweer het je. Moricet is mijn getuige.

MORI: {Een wredere foltering bestaat niet.}

JULIE: Als je me belooft dat je je geweer en je jachtkostuum en al wat er nog bij hoort verkoopt en me het bewijs levert dat je het gedaan hebt.

DUCH: Zo'n duur kostuum! ... Goed, 't Is beloofd.

Julie reikt hem de hand en hij staat recht.

DUCH: Oh, mijn liefste Julie. *(Ze omhelzen mekaar)*

MORI: Ik ga mijn kaars maar aansteken... *(Gaat moedeloos richting kast en doet het)*

DORO: *(Links op. Ze is boos)* Zeg, komen jullie nog of niet? Ik heb niet veel tijd meer over. En geduld nog veel minder! *(Slaat de deur dicht)*

JULIE: Oh, nee!

DUCH: Ook dat nog!

Ze bekijken mekaar en zeggen:

TWEE: Maar die gaat ons niet meer liggen hebben! (*Beiden resoluut af salon*)

MORI: (*Naar midden scène met de kaars*) Ik zie er nog altijd even redelijk stom uit, zeker?

DOEK

Toelichting over de vertaler-bewerker

Hedwig Cooremans werd geboren in 1950 en woont in het Pajottenland.

Is acteur en auteur, maar zijn echte passie is vertalen. Zo ontdekte hij drie onbekende (en uiteraard onvertaalde) toneelwerken van *Carlo Goldoni*.

Gepassioneerd door deze beroemde Italiaanse auteur schreef hij: *Pantalone, Verliefd en Verloren*: een commedia dell'arte-wagenspel. Hij bewerkte het tot een volavondstuk (pastiche).

Met *Paul Vanbossuyt* schreef hij *Meniër Cyrano* naar *Rostand*. Een succesversie.

Schreef in zijn jongere jaren kindertoneel.

In 2004 publiceerde hij zijn eerste roman voor de jeugd *Piraten mogen niet huilen* over de straatkinderen in Bogotá, Colombia.

Eigen werk:

Pantalone, verliefd en verloren. Commedia dell'Arte (wagenspel, ook volavondstuk)

Gamín, (met Jeroen Van Haele, naar de musical 'Chico')

De Snor van...

Felix en Diana.

Verstopt.

* * * * *